

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 55

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

PUCNJI NA VESTERKRIKU

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

CRTANI ROMANI

CENA 1 D.

187

Salun u Almendoru

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

**PUCNJI NA
VESTERKRIKU**

NASLOV ORIGINALA:

WILLIAM MARK — SCHUSSE AM WESTERCREEK

Copyright 1969, by MARTIN KELTER VERLAG

PUCNJI NA VESTERKRIKU

Srebrna traka Vesterkrika vijugala je kroz preliju Rio Blanco u gornjem Koloradu. Lagani vetar sa planina blago je talasao površinu rečice i povijao bufalo travu, koja je dosegala do kolena.

Rančer je uspravio svoju krupnu glavu i posmatrao prostranu zemlju. Preko, u udoljici, nalazio se jedan deo njegovog ogromnog krda, a iza brežuljaka nalazili su se momci sa preostalim govedima. Na pašnjacima Džona Vokera bilo je četiri hiljade grla i devetnaest goniča. Pašnjaci su bili bez ograde i veoma prostrani. Trebalo je provesti ceo dan u sedlu da bi se obišli.

Ovde gore, na vetrovitom brežuljku, nalazilo se sedam čvrstih zgrada, izgrađenih od drveta, koje su odolevale zubu vremena, naletima Indijanaca i napadima belih bandi. Prkosile su i drugim nepogodama, kao što su bila, na primer, dva užasna tornada. Sručila su se u ovaj kraj u razmaku od dvadeset pet godina.

Takvog ranča, kao što je Vokrov, nije bilo na tri stotine milja unakolo. Goveda su bila napredna i zdrava i nigde nije bilo bolje tra-

ve nego na padinama Silver Hila, koje su pripadale Vokerovom imanju. Mali, bistri potoci presecali su imanje, tako da je vode uvek bilo dovoljno. Uprkos tome, na preplanutom licu šezdesetogodišnjeg rančera usekle su se duboke bore, a krajevi usana bili su oboreni na dole.

Dobio je sve što se od života moglo poželeti. Pre trideset godina je došao ovamo iz Kentakija sa svojom ženom Hezel, u nameri da započne nov život. Sve želje su im, bez izuzetka, bile ispunjene. Čak su imali i sina. Baš ta činjenica kao da je navukla oblake na većito plavo nebo Kolorada. Sve drugo što je imao i što bi svakog usrećilo, rančeru se činilo beznačajnim i nevažnim.

Dvadesetpetogodišnji Džeri Voker se nesebično pobrinuo da rančer ne bude pošteđen čaše žuči. Džeri je bio srednje visine, snažan, svetlo plave kose i lica koje je bilo veoma slično očevom. Bilo je lepog oblika, snažno i muževno — pravi Voker.

„Možda sam sam kriv za sve nevolje, koje mi je Džeri do sada do-

neo", razmišljao je stari, uporno gledajući prema zapadu, gde se sad već nazirao veliki oblak prašine.

Stari Voker oseti kako mu po čelu izbijaju krupne graške znoja. Znao je da dolaze da ga odvedu.

Džeri je ustrelio čoveka!

Pošto je dvadeset pet godina mogao i činio šta je hteo, dogodilo se. Otac i majka su mu iz očiju čitali svaku želju. Sa šest godina je već imao konja, a sa devet vinčesterku. Sa trinaest godina je dobijao platu kao pravi kauboj. Najzad, posle svega ovoga ništa se drugo nije moglo ni očekivati.

Sa šesnaest godina je iza ambara pucao na ričokosog kauboja Kola Nevermana i to u svadi. Neverman je napustio imanje bez reči i ništa nije preduzeo, jer je veoma voleo starog gazdu i nije hteo da mu stvara nevolje.

Mladi Voker je u Hikoriju, u jednom baru, smrskao levu ruku lovcu na bizone. Lovac nije bio naoružan, a bio je i prilično pripit. Tada je još stari rančer mogao sve to da izgadi zamašnom sumom novca. Ovog puta, međutim, ništa se nije moglo učiniti. Nesrećni rančer nije mogao da oživi ubijenog.

To se dogodilo devetog maja hiljadu osamsto osamdeset prve godine u Hikoriju, gradiću na zapadnim obroncima velikih Hogbruk planina. Posle duge zime došlo je blistavo, toplo proleće.

Majk Džekins, vlasnik saluna „Zlatni dolar“, već godinama je pokušavao da proda svoj lokal, jer, navodno, nije ništa donosio.

Tih majskih dana nije imao razloga da se žali na posao.

Mladi Džeri Voker je posle jedne partije karata pozvao na trem sina švedskog doseljenika — Olea Andersona i posle kratke prepirke ustrelio ga revolverom kalibra četrdeset pet.

Metak je pogodio visokog Šveđanina u vrat, tako da nije živio ni pun minut. Bio je mrtav pre nego što je došao bleđi, mršavi doktor Bregart.

Na ulici su se zatekla tri čoveka koji su videli događaj: Džef Hendrik, tridesetdvogodišnji pomoćnik kovača, zatim devetnaestogodišnji Edi Bebit, zaposlen u konjušnici i najzad četrdesetsedmogodišnji Klif Benton, koji je u neposrednoj blizini grada imao farmu ovaca i zbog toga bio krajnje neomiljen.

Nat Danvud, koji je upravo izlazio iz Vebsterovog bara na suprotnoj strani ulice, uspeo je samo da vidi kako Anderson pada. Odmah je otrčao da dovede šerifa.

Džeri Voker je bez žurbe sišao sa trema, vinuo se na leđa svoje bele kobile, a onda odjahao iz grada prema istoku.

Vokerov ranč je od grada delilo trideset i četiri milje. Put je bio brdovit, tako da ga je samo dobar konj mogao da prevali za četiri sata.

Džeri Voker je imao najboljeg konja u čitavom kraju.

Bilo je nekoliko minuta do tri kada je ujahao u dvorište ranča.

Kauboji, koji nisu bili na pašnjacima i majurima, radili su u velikom koralu, ambarima i štalama.

Niko nije video mladog Vokera. Niko, izuzev starog rančera. Video je kako Džeri jaše iza rančerske kuće i pravo iz sedla uskače kroz pro-

zor u svoju sobu. To mu je bila navika još iz detinjstva.

Otac je primetio da je bela kobila okupana u znoju pa je pohitao u sobu svog sina.

— Šta se dogodilo, Džeri? — upitao je žustro.

Mladić je krajnje mirno pakovao svoje stvari i brojao svoj novac.

— Ustrelio sam Olea Andersona.

Da, tako je rekao. Rekao je to takvim tonom, kao da je to najobičnija stvar na svetu. Starom Vokeru samo što srce nije stalo od uzbuđenja.

— Šta, šta si ti? — jedva je promucuo rančer.

— Pa, rekao sam ti! Ustrelio sam Olea Andersona.

Stari priđe dva koraka bliže i obori svoju krupnu, lavlju glavu.

— Ti si Olea Andersona? Ti si ga ustrelio?

— Da — uzvрати momak grubo i nastavi da pakuje stvari.

— Ti si ga ubio u dvoboju, Džeri?

— U dvoboju? Kako se uzme. On me je uvredio, onda smo izašli pred vrata i ja sam tog prokletog momka isterao iz prljavih čizama.

— Ustrelio? — teško je disao rančer. — A on? Da li je imao oružje u rukama?

— Ne znam.

— Nećeš valjda time da kažeš da uopšte ne znaš da li je mladić imao oružje kod sebe?

— Da! — Džeri zabaci glavu. Zuckaste, nešto rastavljene oči divlje su mu sevale. — Da, baš to hoću time da kažem. Šta me se tiče da li je taj bednik imao oružje ili ne? On me je uvredio.

Džoni Voker se uspravi i duboko udahnu vazduh.

— Gde, gde se to dogodilo?

— U glavnoj ulici, ispred Džekinsovog saluna „Zlatni dolar”.

— I da li je bilo tamo svedoka?

Džeri Voker je obukao čistu košulju. Zakopčavajući je, uzvratio je ocu:

— Slušaj, tata, ja ne znam da li je bilo svedoka. To mi je, uostalom, svejedno. Ja sam likvidirao Olea i time je stvar za mene okončana, razumeš li?

— Ali, oni će te tražiti! Slediće te! Znaš vrlo dobro da imaš mnogo neprijatelja u gradu i to naročito od kako si uvredio Florans Kambel.

— I to mi je svejedno, oče.

Iznenada se u snažnoj, preplanutoj ruci starog rančera stvori vojni revolver. Džeri se trže. Zbunjeno je gledao u cev, uperenu u njegove grudi. Lagano je podigao glavu i sreo pogled tvrdih, sivih očiju.

— Šta sad to treba da znači? — procedio je kroz zube.

— Šta znači? To možeš i sam da pogodiš.

— Hoćeš da me ustreliš?

— Ne, ali hoću da te sprečim da pobegneš.

— Da pobegnem? Šta ti pada na pamet?

— Nećeš da bežiš?

— Ne, čemu to? Ja ću stajati iz onoga što sam učinio.

— Tako? — rančer obori cev kolta. — U redu. Ako je tako, onda je u redu. Tvoja je stvar šta si učinio. Dovoljno si odrastao i morao bi sam da znaš. Idem sada napolje da vidim da li Kirbi nailazi.

— Sasvim sigurno ne još.

Rančer reče tiho.

— Da, tako je. Tvoj konj je veoma iscrpljen.

— Jahao sam veoma brzo.

— Nadam se...

— Šta?

— Da ništa dalje ne smeráš.

Džeri prsnu u smeh. Stari rančer izađe napolje.

U dvorištu nije bilo nikoga.

Preko, iza ostave za alat, dopirali su ravnomerni udarci čekića. Mali Džoni Braun je obrađivao ašov.

Irvin Leklerk i Džems Kenedi su radili u ambaru.

Iz pravca korala dopiralo je ravnomerno udaranje. Stari Havelok i Indijanac Pael zamenjivali su dotrajale grede. Rančer stupi na ivicu trema i zagleda se u pravcu zapada. Ništa se nije moglo videti sve dokle je oko dovezalo. Iako je prošlo tek desetak sunčanih dana, zemlja je već bila pokrivena slojem prašine, ukoliko bi neki jahač dolazio, oblak bi se već iz daljine mogao da primeti.

Pael, Indijanac, koji je sada oparvljao ogradu korala, mogao je da primeti oblak prašine na neverovatnoj daljini. Mogao bi se na miru pojesti obilan ručak, dok jahač, koga je Indijanac primetio, stigne na ranč.

Džonu Vokeru je krov ambara na levoj strani zaklonio vidik. Zbog toga je sišao sa trema i teškim, umornim koracima krenuo preko dvorišta.

Na kuhinjskom prozoru stajala je njegova žena i gledala za njim.

„Kako je samo ostareo“, mislila je, gotovo suznih očiju, gledajući za njim. Da, ostareo je i osedeo i to prerano.

Gospođa Hezel Voker je znala da je njihov sin Džeri uglavnom kriv što je Džon tako rano ostario.

Koliko puta je njen nesrećni muž noću ustajao, sedlao konja i odlazio da traži sina. Često je zimi, do duboko u noć, ostajao na prozoru i očekivao ga.

Onda se sećala davno prošlih, srećnih dana. Setila se i dana kada je Džeri Voker došao na svet. Kao da je juče bilo. Njen muž je bio ponosan i srećan. Kao kralj uzeo je svog sina u naručje i podigao ga.

— Ti si moj princ — rekao je tada. — Učiniću sve da tebi bude bolje nego što je nama bilo.

Mladi Voker je veliku ljubav svojih roditelja iskoristio na najgori mogući način i vratio im samo rdavim.

Kada je noću rančer izvlačio svog konja iz korala da ide i traži svog sina i majka je bdela. Umornih očiju, ogrnuta šalom, sedela je na prozoru i piljila u noć. Kada bi videla da joj se muž vraća, brzo je odlazila u postelju, jer nije htela da on primeti da i ona bdi i brine. I nju su briga i nesreće dotukle. Nedavno, zamalo nije umrla posle jednog srčanog napada. Ništa, međutim nije rekla. Sve je podnosila ćutke za ljubav muža.

—0—

Džon Voker izašao je pred kapiju ranča.

Zastao je tek onda, kada je bio siguran da ga niko iz kuća, koje su okruživale prostrano dvorište, nije mogao da vidi.

Stajao je tako, zaklanjajući oči šakom i posmatrao horizont prema zapadu.

Izenada se trgao. Do ušiju mu je dopro oštar odjek konjskih kopita. Dolazio je iz pravca ranča. Zatim je Džoni Voker ugledao jahača, koji je grabio od začelja rančerske kuće.

Bežao je.

Njegov sin Džeri bežao je od zakona o koji se ogrešio.

Osetio je kako mu se srce bolno steže. Stajao je kao gluv i slep.

Bili su to najteži trenuci njegovog života.

Nije se međutim, vratio u kuću. Ostao je na istom mestu i dalje posmatrao horizont prema zapadu.

Posle izvesnog vremena u daljini je ugledao majušnu žutu tačku, koja se postepeno povećavala i kao zahuktala utvara grabila napred.

— Kirbi!

Rančer je ta dva sloga jedva izgovorio. Zatim se lagano okrenuo i ukočeno vukući noge, uputio se prema kući.

Žena ga je videla kako dolazi i rubom kecelje obrisala oči.

Dragi bože! Kako je samo ostario! Malo pre, kada je pošao prema kapiji, pomislila je da joj se to samo čini. A sada, gledajući ga kako dolazi, shvatila je da je to stvarnost. Bio je pogrbljen, oborenih ramena. Lice mu je bilo upalo, a pogled uprt u zemlju.

Jasno, nije ni mogla da nasluti šta je njen muž u međuvremenu doživio...

Onda je žena ugledala nešto neobično. Rančer je stao iza ugla ambara, kraj uzanog trema i pogledao na kapiju, kao da očekuje nekog, koga hoće da presretne.

Minuti su prolazili. Žena je stajala iza zavese i napregnuto posmat-

rala muža, čije joj je iščekivanje bilo veoma čudno, jer na daleko nije bilo nikoga.

Najzad! Jedan jahač je hitao kroz kapiju. Zastao je ispred ambara, skočio sa konja i prebacio uzde preko prečke.

Bio je to Dik Kirbi, šerif iz Hikonija. Olabavio je revolver u futrolu i uputio se teškim koracima napred. Stigao je do ugla ambara. Sledećeg trenutka joj se učinilo da će joj srce statiti u grudima.

U ruci starog rančera iznenada se stvorio revolver, kojim je zamahnuo i svom snagom udario šerifa po glavi.

Pogođeni se zanese, pođe jedan korak napred, a onda pade na kolena. Ostao je tako sekund, dva a onda, ne dajući glasa od sebe, klonuo na tle.

Voker se okrete, odveza uzde riđana na kome je šerif dojahao, i snažnim udarcem šake otera životinju.

Hezel Voker je pritisla ruku na srce. Očima, u kojima se ogledala neverica, posmatrala je kako njen muž vuče šerifa iza ambara. Jasno, nije mogla da zna da ga je rančer udario samo da ga ošamuti, da nije smrtno povređen, ili čak mrtav.

Posle toga Voker utrča u kuću. Uputio se u kuhinju. Kada je primetio trzaj, koji je protresao ženi-
no telo, znao je da je sve videla. Zastao je ćutke na vratima i oborio glavu.

Hezel Voker se okrete i pogleda ga.

— Džon — mucala je. — Moraš mi, moraš mi to objasniti!

Rančer je stegao usne i gledao mimo žene. Nije mogao ništa da

joj objasni. Šta bi, uostalom, i mogao da joj kaže?

Suv jecaj protrese grudi, a zatim i celo telo nesrećne žene.

— Džon! bilo je to radi njega, zar ne?

Rančer je stajao kao okamenjen.

— Reci mi šta se dogodilo? Moraš da mi kažeš.

Činilo joj se da je razumela. Da je shvatila. Da je sve to bilo u vezi sa Džerijem.

Rančer prosto nije mogao da prevali preko usana. Uporno je gledao u vrhove svojih prašnjavih čizama.

— Džon!

Rančer duboko uzdahnu, a onda se okrete i izađe iz kuhinje. Vukući noge, uputio se prema ambaru, gde se šerif upravo osvestio i ošamućeno sedeo na zemlji.

Čuvar zakona je ugledao ispred sebe par teških čizama i podigao pogled prema njihovom vlasniku.

— Mister Voker?

Rančer ga je gledao tupo.

Kirbi skide šešir i protrlja glavu.

— Mislim da sam se sunovratio s konja? Ili...?

Rančer je i na to ćutao.

Čuvar zakona iz Hikorija se za trenutak zamisli, a onda, ispitivački odmeri Vokera.

— Hej, pa ja sam onesvešćen...

Skočio je na noge, osećajući se još uvek nesigurnim. Upitao je oštro:

— Džeri! Gde je on?

— Ja ne znam, šerife — uzvraća stari. — Odjahao je.

— Odjahao? — procedi Kirbi. Bio je još uvek ošamućen. Onda se izne-

nada setio svog konja. — Moram za njim, rančeru...

— Zbog čega? — pokušavao je Voker da ga zadrži.

— To ćete blagovremeno saznati.

Šerif je potrčao iza ugla ambara i zastao kao ukopan. Konj mu je nestao.

— Prokletstvo! — procedio je Kirbi kroz zube.

Okrenuo se i iza sebe video rančera, čije lice je bilo kao zaleđeno.

— Možda biste mi ipak rekli zbog čega gonite Džerija?

Rekao je Džeri, iz prostog razloga što reći „moj sin“ nije mogao da prevali preko usana.

Kirbi, koji je već stavio šešir na glavu, skide ga sad zbunjeno i protrlja mesto gde ga je pogodio Vokerov revolver.

— U redu. Reći ću vam, iako to nije ni malo prijatno po vas. Džeri je ustrelio čoveka.

Rančerovo lice je ostalo nepromenjeno. Šerif ga je začuđeno posmatrao.

— On je ustrelio čoveka, mister Voker. Zar me niste razumeli? Pucao je u njega, iako ovaj nije imao revolver. Džeri ga je...

— Ubio — dopuni rančer ledeno.

Kirbi isturi glavu i razrogači oči, ne shvatajući rančеровu reakciju, pa dodade:

— Da, da, mister Voker. On ga je ubio.

— Jeste li vi to videli?

Šerif nije mogao da se povрати od iznenađenja.

— Ja? Ne. Ali, drugi su ga videli.

— Ko? — upitao je rančer, bez trunke uzbuđenja.

— Ko? Čekajte, da stari Denvud je to video. Tako je, došao je kod mene u kancelariju i uzviknuo: „Šerife, Džeri Voker je ustrelio Olea Andersona”.

— Olea Andersona — ponovi rančer tiho.

Kirbi ga pogleda ispod oka. Kako li je moralo biti teško starom rančeru! Svako u ovom kraju je znao da je on izuzetno pravičan i hrabar čovek. Osim toga, svako je znao da sina voli iznad svega.

Davno, pre više godina, kada je Džeri imao tešku ranu na nozi od pada sa konja, stari Voker je jurio od lekara do lekara po celom kraju. Pošto ništa nije pomagalo, odveo je svog sina u Denver u bolnicu. Sva-ke nedelje jahao je preko planina u daleki Denver. U sred zime, po snegu i ledu. Jednom je čak išao po užasnoj snežnoj oluji. U tom trenutku se čuvar zakona iz Hikorija setio i mnogih drugih događaja. Kako li je teško moralo biti nesrećnom čoveku!

Međutim, Dik Kirbi nije došao ovamo da žali i teši oca ubice. Morao je da vrši svoju dužnost.

Okretao je zbunjeno šešir u ruci, govoreći:

— Potreban mi je konj, mister Voker. Džeri me je video, sačekao u zasedi, onesvestio i oterao mog konja.

— Možete li to da dokažete? — pitao je rančer suvo.

— Da dokažem? — iznenadio se šerif. — Ne, to naravno ne mogu. Ali, šta je drugo moglo da se dogodi? Džeri se sigurno ovde pritajilo i udario me. Kažem vam, potreban mi je konj, kako bih mogao da sledim ubicu, mister Voker — ponovio

je čuvar zakona, ne gledajući rančera u oči.

— Nemam konja za poklanjanje, šerife.

— Ko traži da mi ga poklonite?

— Znači, možete da ga platite?

Kirbija spopade gnev.

— Ne, sada ne, ali kada se budem vratio...

— Kada se budete vratili — ponovi Voker otežući. — Ko zna hoćete li se vratiti.

Kirbiju je trebalo nekoliko minuta da shvati šta je rančer hteo time da kaže.

Voker se okrete i reče preko ramena.

— Hajdemo, potražićemo za vas konja u koralu.

Četvrt sata kasnije šerif je odjahao. Nipošto se ne bi moglo reći da je dobio najboljeg konja. No, sam ga je izabrao. Džoni Voker ga je bez dvoumljenja odmah odveo u koral, jer konji, koji su tamo bili, nisu bili naročito dobri. Nijedna od tih životinja nije bila u stanju da stigne belu Džerijevu kobilu.

Džoni Voker je stajao na sredini dvorišta i nije uzvratio pozdrav šerifu, koji je sav smušen dodirnuo obod šešira.

Lagano se okrenuo i vratio u kuću. U hodniku je ugledao ženu. Prošao je pored nje bez reči i oborene glave.

Kada je stigao do stepenica za sprat, čuo je sa kuhinjskih vrata tiho, uzdržano jecanje.

Džon Voker se uputio u sobu u kojoj je stajao kovčeg sa novcem. Otvorio ga je, potrpao nekoliko svežnjeva novčanica u džepove, a onda teškim koracima izašao.

Žena je stajala u hodniku i pos-

matrala ga kako stavlja šešir i oblači kaput.

Kada je konačno skinuo sa eksera na vratima vinčesterku, potrčala je za njim.

— Džon, kuda si to naumio?

— Moram za njim, shvati to...

—(0)—

Padala je kiša. Nebo je otvorilo sve svoje slavine, tako da je lilo kao iz kabla. Voda se slivala sa krovova i nastrešnica u snažnim, srebrno belim mlazevima. Kraj kuća su tekli mali potoci, široki po nekoliko inča.

Ulice su izgledale sumorno i pustito. Svuda su se nalazile široke bare i lokve u kojima se ogledalo sivo nebo.

Sulfur je planinski grad, koji se nalazi na kraju velike Rio Blanco visoravni — na njenoj istočnoj strani, gde su vetrovi i kiše bili nemilosrdni.

Sa zapada je u glavnu ulicu nailazio jahač. Konj pod njim s mukom je izvlačio kopita iz raskvašene zemlje.

Bio je to čovek srednjeg rasta. Lice mu je bilo preplanulo, prijatno i mckro od kiše. Žučkaste, nešto rastavljene oči, budno su posmatrale fasade kuća, naprežući se da prodru kroz kišnu zavesu.

Džeri Voker, ubica, uspeo je da prevale dosta milja i stekne prednost ispred gonioca, tako da je poverovao da ovde može malo i da predahne.

Na uglu je otkrio salun. Iako je bio dan, u salunu je gorelo svetlo. Voker dovede svog konja do same prečke, a onda kliznu iz sedla. Umornim pokretom prebacio je uz-

de preko prečke i kročio na trem. Voda se cedila sa njega.

Konj, koji se sada našao u zaklonu trema, umorno obori glavu.

Džeri je prvo prišao prozoru, bacio pogled u lokal, pa tek onda krenuo prema ulazu.

Vrata na krčmi bila su izlepljena šarenim papirima, što je bilo uobičajeno u Koloradu, a i u mnogim drugim državama gde je bilo hladnije.

Kroz malu rupu, gde je papir bio odlepljen, mogao je da proviri u lokal. Bio je dupke pun. Uz uzani šank tiskali su se gosti. Ispod tri lampe, pričvršćene na tavanicu, videli su se plavičasti oblaci duvanskog dima.

Voker obrisa mckro lice i otvori vrata. Zaglušilo ga je divlje, neritimčko udaranje raštimovanog mehaničkog klavira. Za trenutak je zatvorio oči, a onda pogledao prema šanku.

Prvo što je video, bila je velika petokraka zvezda.

Voker protrlja oči da bi se uverio da ne sanja. Ne, zvezda je još uvek bila tu, kao i čovek, koji je nosio na grudima.

Čuvar zakona je bio leđima oslonjen na šank i gledao prema stolovima. Ni jednom nije skrenuo pogled prema vratima.

Bio je to mlađi čovek. Jedva ako je imao trideset pet godina. Lice mu je bilo sveže i rumeno, a oči svetle.

Džeri Voker priđe šanku. Ugurao se čak između šerifa i čoveka, koji je stajao do njega.

— Jedan „Fajer point” — doviknuo je kelneru.

Ni oznojani koščati krčmar ga nije pogledao. Bio je suviše zauzet.

Uprkos tome što crveni „Fajer point“, koji je stranac naručio, nije bilo piće koje se uobičajeno trošilo, kao viski, rakija i pivo, mehanički je pošao rukom prema polici i sa nje skinuo malu, četvrtastu flašu. Sa šanka je uzeo malu čašu i napunio je do polovine rubinsko crvenom tečnošću.

Džeri Voker se za trenutak zagleda u ravnu površinu tečnosti, na kojoj se njegovo sopstveno lice činilo jedva većim od dugmeta.

Njegovo lice u ogledalu crvenom kao krv!

Primetio je da je čovek do njega okrenuo glavu. Čovek sa zvezdom.

— Hej, mister, ima li nečeg naročito da se vidi u toj čaši?

Voker podiže glavu i pogleda šerifa pravo u oči.

— Ne znam. Morali biste da naručite čašu. Možda biste nešto i našli.

Džoe Watson, šerif iz Sulfura, široko se nasmeja i pri tom pokaza dva reda krupnih, belih zuba.

— Ol rajt, mister. Džef, daj i meni tu crvenu vodicu!

Kada je čuvar zakona dobio piće, zagledao se u njegovu površinu.

— Hej, ja ne vidim ništa osim svog ružnog lica!

— To je proketo malo — reče Voker i ispi svoje piće na dušak.

Vatson ga pogleda ispod oka, pa učini isto.

— Odakle dolazite, mister?

— Iz Tulsatauna.

— Ah, čak odande. Bogami, vi ste prevalili ogroman deo puta, čoveče. Jeste li već našli smeštaj?

— Ne.

— Shvatam. Prvo ste bacili pogled u crveni „Fajer point“, to je

važnije. — Vatson se široko nasmeja. — Hm, ja mislim da bi Džef Kerol imao ovde još jednu slobodnu sobu. Zar ne, Džef?

Vlasnik saluna podiže glavu i sklanjajući dve flaše sa šanka, upita:

— Šta ste hteli, šerife?

— Rekao sam da imate slobodnu sobu.

Vlasnik saluna samo za trenutak zadrža pogled na Džeriju Vokeru, pa uzvрати:

— Ne, sve je zauzeto.

Vatson se zagleda u Kerola.

— Ne mislite li valjda ozbiljno, Džef? Imate gore tri sobe. Ko to stanuje u njima?

— Sve su zauzete — uzvрати Kerol kroz zube, okrete se i munjevito napuni pet čaša, koje su stajale jedna uz drugu.

Vatson ponovo okrete leđa šanku, podboči se na njega laktovima i mrzovoljno se zagleda u pravcu stolova za kockanje.

Kada je čuo da čovek iz Tulsatauna baca novčić na šank, rekao je preko ramena:

— Idite preko do kovača i recite mu da vas šalje šerif.

— I vi mislite da će on hteti da primi pokislog čoveka u sobu?

— Sigurno.

Voker izađe iz lokala.

Kada su se vrata za njim zatvorila, Vatson se naglo okrete i uhvati krčmaru za mišicu.

— Hej, šta ti imaš protiv njega? Znam pouzdano da nikome nisi iznajmio sobu.

Krčmar mu uzvрати mrzovoljno.

— Momak mi se ne dopada.

— I samo zato što ti se ne dopa-

da, šalješ ga ponovo napolje, na ovu užasnu kišu.

— Da, sažno zbog toga. — Kerol se okreće u stranu i ponovo nali nekoliko čaša viskijem.

— Čudan stvor — promrmlja šerif i zapali cigaru.

Voker je u međuvremenu odveo svog konja i gazeći kroz lokve vode, prešao na suprotnu stranu ulice.

Postalo je mračno.

U kovačnici je čkiljila mala lampica, koja je uglavnom služila kao orijentir, jer je s mukom osvetljala svoju najbližu okolinu. Teško je bilo poverovati da kovač može da radi pri takvoj svetlosti. Pa ipak, do ulice su dopirali ravnomerni udarci čekića.

Voker otvori vrata i uzviknu:

— Helo!

Ravnomerno udaranje čekića je zamuklo.

— Da? ...

— Moje ime je Vilkins. Šerif me je poslao. Rekao mi je da imate još jednu slobodnu sobu za izdavanje.

Kovač priđe vratima, vukući noge.

Bio je to dežmekast čovek, snažne glave. Lice mu je bilo umrljano i čađavo, a rukavi na košulji visoko podvrnuti. Zelena kecelja bila je na nekoliko mesta progorela.

— Za izdavanje? Ne, za izdavanje nemamo ništa, mister. Ali, ako Džoe smatra da vi treba kod nas da spavate, onda je sve u redu. — Kovač se zatim okrenuo i pošao napred. — Hajdemo, mister — rekao je.

Poveo jeubicu u bekstvu u svoju kuću, koja se nalazila odmah uz radionicu.

Na njegov poziv, iz kuhinje je u

taman hodnik izašla žena i upalila lampu. Kada je videla da joj muž nije sam, hitro je obrisala ruke o kecelju.

— Dženi, Džoe nam šalje ovog čoveka da spava kod nas.

Žena je klimnula glavom.

— U redu, hajdemo, mister.

Pošla je noseći lampu i povela Vokera uz stepenice na sprat, gde mu je pokazala malu sobu.

— Evo, nadam se da ćete biti zadovoljni.

Voker potvrdi.

Kovač se vrati ispred radionice i uhvati konja za uzde.

— Hajde, stari, i ti treba da budeš u suvom.

Poveo je konja kraj kuće u štalu.

Voker je odozgo sa prozora posmatrao kako kovač, priljubljen uz kuću, vodi konja duž zida.

Onda je došla noć i svojim crnim plaštom prekrila čitavu dolinu.

Bilo je već devet sati kada je drugi jahač, nailazeći sa zapada, skrenuo u glavnu ulicu.

Bio je to sedokosi krupan čovek, snažne glave, koja kao da je direktno izrastala iz ramena. Zaustavio se isto kao i Džeri Voker ispred krčme, kliznuo iz sedla, a onda potražio prvo mesto gde će da veže konja i skloni ga sa kiše. Tek onda je krenuo uz stepenice preko tremu u salon.

Tamo se u međuvremenu ništa nije promenilo. Stranac je video isti prizor, kao i Džeri Voker nekoliko časova ranije.

Za šankom su se još uvek tiskali ljudi. Džoe Vatson, šerif, još je stajao leđima okrenut šanku, na koji se podupro laktovima i posmatrao stolove za kocku.

Pokisli, stranac priđe šanku.

Vatson samo za trenutak okrete glavu i odmeri ga, pa se izmače u stranu, tako da je za šankom bilo dva pedlja mesta.

Stranac naruči viski.

Čuvar zakona je nastavio da posmatra kockarske stolove. Najzad, stranci nisu tako retko dolazili u grad.

— Šerife, gde bi ovde mogao da nađem smeštaj? — raspitivao se stranac, pošto je ispio viski.

Vatson prezirivo odmeri vlasnika saluna, pa reče:

— Kod ovoga ovde je sve zauzeto, kako mi je malo pre rekao. Ako niste veliki probirač, onda biste možda mogli da pokušate kod majke Bert, preko puta, malo koso. Ona po neki put ima slobodnu sobu.

Stranac obrisa mokro lice i stavi cigaretu u usta.

Vatson mu pruži vatru.

— Dolazite li iz daleka?

— Da, prilično. Gore, sa Vesterkrika.

— Iz Hikorija?

— Ne baš sasvim. Nekoliko milja dalje.

Vatson ga još jednom odmeri. Kako se samo može po ovakvom vremenu sedeti u sedlu?

Stranac nije odgovorio na to, nego je povukao dim iz cigarete i upitao:

— Da li ste slučajno danas videli čoveka, koji nosi sivi šešir, sivu košulju, žutu maramu i dva revolvera?

— Mlad?

— Da, dvadeset pet godina.

Šerif potvrdi.

— Da. Je li to vaš prijatelj?

— Prijatelj? Ne,

— Uostalom, to mi je svejedno. Nisam siguran, ali bi to mogao biti čovek, koga sam nedavno poslao kod kovača.

— Kod kovača?

— Da, trebalo je tamo da dobi je sobu za prenočište. To je odmah preko puta.

Stranac baci novčić na šank, do dirnu obod šešira i izađe napolje.

Tamo gde je stajao, kraj šanka, svetlucala je lokva vode.

Džeri Voker je čuo korake konja. Otvorio je prozor i pogledao napolje.

— Prokletstvo! — procedio je kroz zube, a onda se na vrat na nos obukao i pošao niz stepenice.

U mračnom hodniku ga je uplašio kovačev glas:

— Hoćete li u dvorište?

— Moram još jednom do konja.

— U redu, hajdemo.

Kovač ga povede kroz hodnik napolje.

Kada su se našli u štali, kovač reče:

— Ja ću zapaliti lampu, ukoliko vam još nešto bude bilo potrebno iz bisage.

Voker odmahnu glavom.

— Nije mi potrebna lampa.

Kovač okrete glavu i reče iznenada.

— Vi hoćete da odete?

Džeri ga je posmatrao grozničavo.

— Kako vam je to palo na pamet?

— Ja sam gotovo potpuno slep, znate. A tada čovek ima razvijen osećaj za druge stvari i slušajući, zaključuje šta se događa.

— Nisam shvatio šta to treba da znači.

— Kada je jahač naišao, ustali ste, a onda ste pohitali niz stepenice.

Ubica je nabrao obrve i muklo procedio:

— Ol rajt. Da, moram da odem.

Kovač se udalji u mračni ugao štale. Čuo je škljocanje revolvera i zastao.

Voker promrsi.

— Kuda ste se to uputili?

— Da vam donesem sedlo.

Voker zakочи revolver i sačeka da kovač dođe sa sedlom.

— Možda sada očekujete da ću vam nešto ispričati — počeo je Voker.

Kovač odmahnu glavom.

— Ne, mister, to ne očekujem. Ovo je užasna zemlja. Uvek je neko u bekstvu i uvek neko nekog goni. Ranije smo imali muka da izmaknemo Indijancima. Sada, kada je to uglavnom prošlo, belci se bore između sebe. Mir, to u ovoj zemlji ne postoji.

Mladić sa Vesterkrika povede svog konja za uzde.

— Hoćete li sada odjuriti da kažete šerifu?

— Zašto?

— Pa vi se poznajete sa njim!

— On je moj sin.

Džeri Voker se trže. Kolt mu se ponovo stvorio u desnici.

Kovač je stajao u poluotvorenim vratima štale.

— Samo pucajte, mister, ako mislite da će vam to pomoći. Ne bih se preterano ljutio da napustim ovu mračnu dolinu plača. Od kako mi je pre sedam godina vid tako teško oštećen, svet oko mene je mračan i mrtav.

Ubica prođe pored njega i u dvorištu se vinuo u sedlo.

Možda je stari Ričard Vatson sada izbegao smrt samo zbog toga što mu do života doista nije mnogo stalo.

Džeri Voker prolete kroz kapiju dvorišta i nađe se u mračnoj glavnoj ulici.

Na suprotnoj strani ulice video je konja i čoveka pred kojim je bežao. Poterao je svoju belu kobilu preko ulice, kliznuo iz sedla i veštini, munjevitim pokretima rasekao kaiševe na sedlu. Sve je bilo gotovo za tren oka. Ponovo se vinuo u sedlo i nestao u kišnu noć.

Na vratima kovačnice začulo se enengično kućanje.

Stari Vatson je otvorio.

— Ah, to je išlo prilično brzo...

— Dobro veče, ja tražim...

— On je već otišao, mister.

Džon Voker se okrete i pogleda niz ulicu. Promrmljao je „Hvala” i uputio se prema svom konju. Kada se mašio za sedlo, kliznulo je sa konja u blato.

Gore, na tremu saluna, stajao je šerif.

— Hej, šta to bi? — Istrčao je na ulicu i pomogao rančeru da podigne sedlo. — Remenje vam je bilo otkopčano.

— Ne, šerife, nije bilo otkopčano. Jeste li još ikada videli jahača da sjaši na ulici i otkopča remenje?

— Ne, zaista nisam.

Tek tada je primetio šta se dogodilo i uzviknuo:

— Prokletstvo! Oba remena su vam presečena!

— Na žalost, tako je. Gde bih sada mogao da dobijem novo sedlo?

— Čekajte, sarač stanuje nekoli-

ko kuća niz ulicu. On obično radi do duboko u noć.

Džil Abraham je zaista još uvek bio u svojoj radionici. Prodao je rančeru sedlo, a onda se sa njim i šerifom uputio napolje, da mu pomogne da ga pričvrsti. Šerif upita iznebuha:

— Zar niste hteli da razgovarate sa onim momkom koji je kod kovača?

— Sve je u redu. Već smo razgovarali.

Rančer zahvali na pomoći, pope se u sedlo i odjaha.

Čuvar zakona je neko vreme gledao za njim, a onda sklonio šešir sa čela i pogledao sarača.

— Abrahame, razumete li vi ovo?

— Ne, to me se i ne tiče, šerife.

Vatson dodirnu obod šešira, pa se uputi preko do kovačnice.

Otac je još uvek nešto poslovaio u mračnoj radionici, kada je sin ušao.

— Čovek, koga sam poslao...

— Već je otišao — prekide ga otac.

Šerif pođe rukom prema zatiljku i obrisa kap kiše, koja mu je pala za vrat.

— Već otišao? — ponovio je, odmahnuo glavom, pa se ponovo uputio u salun. Tamo se podupro laktovima na šank i posmatrao kockare.

Dva čoveka, koji su došli u Sulfur i veoma brzo napustili grad, uskoro su zaboravljena.

—(0)—

Džeri Voker je jahao još devet milja kroz dolinu, a onda je naišao na naselje.

Odmah ispred prve kuće kliznuo je iz sedla i zakucao na vrata.

Potrajalo je prilično vremena pre nego što je jedan čovek otvorio prozor.

— Šta se desilo?

— Tražim prenočište.

— Pansion se nalazi odmah uz sam izlaz iz grada.

Rekavši to, čovek zatvori prozor i navuče rezu.

Begunac nastavi put.

Kada je stigao do pansiona, zagledao se u sivu, vlažnu fasadu i pomislio da nije možda bilo bolje da je nastavio put.

Ne, to bi bila ludost. Bio je do kože mokar, a i konj mu je bio sasvim iscrpljen.

Zakucao je na vrata.

Ubrzo je kroz ključaonicu i ispod vrata doprla svetlost. Onda se vrata otvoriše.

Otvorila ih je starija žena u ogrtaču, iz koga je virila noćna košulja, duga do poda. Držala je petrolejku u ruci.

— Izvolite? — pitala je bunovno.

— Imate li još neku sobu?

— Da, odvedite konja preko kod Džekinsa. Mi ovde nemamo štalu. Ostaviću vrata otvorena.

Voker klimnu glavom i pogleda naokolo. Preko je još gorelo svetlo.

Vlasnik konjušnice bio je sed i pogrbljen. Stajao je na vratima i smeškajući se, rekao:

— To mi se baš sviđa! Zar vi, braćo moja, ne možete dolaziti po danu? Ovako moram još sada svoje reumatične kosti vući po ovoj vlazi i mraku.

— Recite mi samo gde da ostavim konja. Ne morate poći sa mnom.

— Tako vi mislite, čoveče. Ja sam na to jednom i pristao, pre devet

godina. Kada sam sledećeg jutra ustao, nedostajala su mi tri konja.

Voker je posmatrao kako stari uzima iza vrata sačmaricu, i repetira je.

— Napred, uzmite tu lampu sa eksera.

Gacali su po raskvašenom dvorištu.

Kada je konačno bela kobila smeštena u boks, Voker stavi komad od dvadeset dolara starcu na dlan.

— Hej, pa za to vaš konj može ovde da ostane mesec dana, čoveče!

— Ostajem samo jednu noć. Ostatak je za vas, ukoliko umete da čutite.

Stari se ukoči.

— Da čutim? To mi se uopšte ne dopada. Ja nikada nisam mogao da čutim. Kada je čovek star i bolestan, onda baš želi da govori. Šta mislite šta bi moja Meri rekla na to da odjedanput prestanem da govorim?

U Vokerovoj ruci se stvorio revolver.

Vlasnik konjušnice je zbunjeno piljio u svetlucavo oružje.

— Čemu sad to? — promućao je.

Na usnama begunca zaigra neprijatan osmeh.

— Hteo sam samo da vam skrenem pažnju da ćete sada jednu celu noć morati da čutite.

Nekoliko trenutaka čulo se samo dobovanje kiše po raskvašenom tlu.

— U redu — reče na kraju vlasnik konjušnice. — Odjahali ste dalje. Samo ste se raspitali za put do Silver Lejka.

Džeri Voker je prešao na suprotnu stranu ulice. Kada je stao u

zaklon trema, okrenuo je glavu i pogledao prema zapadu. Ništa se nije videlo osim kišne zavese i dva reda sivih fasada kuća.

Gurnuo je prislonjena vrata i stupio u hodnik. Kada su se vrata iza njegovih leđa sa treskom zatvorila i čulo škripanje reze, naglo se okrenuo. Iza njega je stajala žena.

Mladi Voker je besno odmeri.

— Vi baš nalazite čudna skrovišta.

— Molim?

— Ah, ništa. — Pogledao je u lampu, koju je žena stavila na stepenište. Kraj nje je sedela velika crna mačka, najverovatnije da se malo ugreje.

Ubica je spavao čvrsto i duboko sve do pet sati. Ustao je i pola sata kasnije bio ponovo u sedlu.

U odelu, raskvašenom od kiše koja je neprekidno lila jahao je ceo dan prema istoku. Tek oko podne zastao je pod nastrešnicom napuštenog majura i kratko se odmorio. Zapalio je vatru i na tronošću skuvao kafu. Hleb, koji je imao u bisagama, bio je vlažan i mirisao je na kožu.

Namrštena lica nastavio je put. U toku celog dana nije naišao na naselje. Ovaj planinski kraj bio je prilično pust. Samo je oko podne, u daljini, video jahača, kako grabi prema severu.

Mrak je već pao, a još uvek je bio u sedlu. Ni traga od kuće, ili naselja.

Tek oko devet sati uveče, u daljini, u pravcu jugoistoka, ugledao je nejasna svetla. Da li je to Sanfor — pitao se. Najzad je stigao do prvih kuća. Voker zaustavi konja i

upita čoveka, koji je pretrčavao ulicu, glave uvučene u ramena:

— Kako se zove ovaj grad, mister?

— Sanfor.

— Hvala!

Dakle, već Sanfor. Mladi ubica se zadovoljno osmehnu. Sada se oslobodio svih gonilaca. Bio je siguran da se niko neće upustiti u to da ga dalje prati i u takvom tempu.

Glavna ulica Sanfora u ovoj kišnoj noći izgledala je kao i svaka glavna ulica u bilo kom gradu. Pogledom je potražio pension.

Na suprotnoj strani ulice videla se velika tabla sa natpisom „Hotel”. Bilo mu je sasvim svejedno gde će se smestiti. Najvažnije mu je bilo da sa sebe skine mokru odeću.

Kliznuo je iz sedla i ukočenih udova pošao prema hotelskom ulazu.

Zaključano!

Snažno je lupao pesnicama u vrata. Na prozoru susedne kuće pojavila se žena.

— Zatvoreno je. Čovek je preko u salunu. Jutros mu je umrla žena...

Voker se uputi prema svom konju i povede ga dalje.

— Iza ugla se nalazi još jedan hotel — doviknula je žena za njim.

Bio je to stari pension, sumoran i trošan. I ovde su vrata bila zaključana.

Na jahačevo kucanje pojavio se stariji čovek u debelim patikama, od filca, držeći fenjer u ruci.

— Tražim smeštaj.

Stari nabra obrve i odmeri ga.

— Dobro. Uđite unutra. Je li ono vaš konj?

— Jeste. Zar nemate štalu?

— Ne, ali do mene, kod Milera, možete da ostavite konja. Neću zaključavati vrata...

Voker povede konja za uzde prema susednoj kući. Kapija je bila otvorena. Begunac uvede životinju u dvorište.

Na otvorenim vratima štale ugledao je siluetu jedne mlade žene.

— Mogu li kod vas da smestim konja za jednu noć, madam? Spavam u pansionu do vas.

— Da.

Žena otvori štalska vrata širom i dade mu znak da pođe za njom.

Kada je kročio na vrata, zastao je zbunjen. Pri svetlosti štalskog fenjera ugledao je izuzetno lepu devojkicu, tamnih očiju i blistavo crne kose.

— Onaj boks tamo kraj ždrepcu je slobodan!

Voker povede konja do označenog boksa.

— Mogu li da dobijem malo slame?

— Hoćete da istimarite konja? — upitala je devojkica.

— Da.

— Idite samo slobodno. To ću ja učiniti.

— Ne, to moram sam da uradim, gospođice.

Devojkica mu je bez reči donela gužvu slame i Džeri je timario konja, a devojkica, čekajući, ostala da stoji na vratima.

Konačno je Voker završio posao. Bacio je gužvu slame u boks, a onda obrisao ruke o pantalone.

— Možete u dvorištu oprati ruke — primeti devojkica.

Zastao je kraj vrata i ispitivački je odmerio.

— Kako se zovete?

— Florans.

Trgao se. Florans! Nebesa, sad još i jo. Zar je morao baš ovde da se podseti na Florans Kembel, sa kojim je u Hikoriju tako ružno postupao!

— Laku noć, gospođice.

Mladi Voker se provuče pored nje i šmugnu u dvorište.

Ispred vrata je stajao čovek i upitao ga poslovno:

— Da li je sve u redu, mister?

Džeri klimnu glavom i pođe kroz dvorište na ulicu.

Iz olovno crnog neba kiša je još uvek lila.

Mladić sa Vesterkrika potrča napred, priljubljen uz fasade kuća, sve do trema pansiona. Vrata su bila odškrinuta.

Voker stupi unutra, načini dva koraka, pa stade kao prikovan. Neko iza njegovih leđa zalupio je vrata s treskom.

Mladi ubica se lagano okrenuo i ugledao kao od kamena isklesano lice svog oca.

Džon Voker je stajao tu uspravan kao sveća. Sa izobličenog oboda njegovog šešira slivala se kiša. Njegov svetli kožni kaput bio je sada taman i težak. Lice mu je bilo crveno modro od kiše i hladnoće. Ispod očiju su mu se urezale tamne senke od nespavanja i napora.

Pošto se povratio od prvog iznenađenja, Džeri pomisli: „Ipak se našao neko ko je mogao da izdrži taj napor!”

— Šta hoćeš ti? — konačno je procedio kroz zube.

— Hoću da te odvedem u Hikori.

— Nikad!

— Ako te ja ne odvedem tamo, ustreliće te iza nekog mračnog ugla lovac na nagrade. Porodica Anderson se sprema da položi pet stotina dolara za tvoju glavu.

Ubica se hladno nasmeja.

— Vрати se natrag!

— Ne bez tebe.

Džerijeva ruka kliznu prema opasaču. Nož se vnu. Pre nego što je mogao da se izmakne, sečivo se zarilo u grudi starog oca. Rančer Džon Voker je za trenutak iznenađen i užasnuto pogledao svog sina, a onda klonuo na kolena.

Mladić istrča napolje. Ispred trema je stajao konj njegovog oca. Malo pre ga nije video, jer je nailazio sa strane. Poveo je životinju za uzde i odveo do susednog dvorišta.

Devojka i vlasnik konjušnice još uvek su bili u štali. Čistili su prazne boksove.

Voker ulete unutra, izvuče svoju belu kobilu, osedla je i izvede iz štale. Odjahao je bez pozdrava.

Vlasnik pansiona Džozel Mekintoš izašao je iz kuhinje i zastao okamenjen od straha.

— Ženo! Ženo!

Gospođa Mekintoš izađe u hodnik i ugleda čoveka, kako leži zgrčen kraj vrata.

— Za ime božje! Nož! Evo noža na podu. Ovaj čovek je uboden. Napred, ženo, dovedi doktora Brisdejnana.

Lekar je došao za nekoliko minuta.

Zahvaljujući tome Džon Voker nije iskrvario. Jasno, ostao je u životu i zahvaljujući svom snažnom organizmu.

Rana je ipak bila veoma ozbiljna, tako da je morao da ostane u postelji bar nedelju dana.

—0—

Mladić, koji je udario nožem svog oca, iste noći je pobeo. Još nije bio svestan toga da je postao zauvek progonjen i da nigde neće naći mira.

Jahao je prema istoku i prešao Valoda visoravan sve do podnožja Birnaj planina. Noć je bila olujna i kišna. Negde oko dva sata posle ponoći kiša je iznenada prestala da pada. Zamenila je oluja, koja je naišla sa zapada, kidala grane sa drveća i otežavala jahaču i životinji kretanje.

Ubica u bekstvu, Džeri Voker, tek je u praskozorje sledećeg dana na obroncima Birnaj planina ugledao obrise kuća gradića Dedvesta.

Bio je to ozloglašen planinski grad, u koji su dolazili lovci na krzna iz celog severnog i srednjeg Kolorada. U Dedvestu je bilo više kockarnica i barova nego zgrada za stanovanje i više avanturista nego u bilo kom mestu u tom kraju.

Voker je prešao napornu uzvišicu i oko šest sati ušao u grad na potpuno iscrpljenom konju.

Jedna od prvih zgrada na levoj strani bila je konjušnica. Voker zastade pred njom.

Ispred vrata je stajao visok, mršav momak. Šešir je navukao do samih obrva, a palčeve zadenuo za pojas.

— Kuda? — procedio je, kada je Voker hteo da pored njega provede konja u dvorište.

— Hteo bih da smestim konja.

— Imate li novaca?

— Koliko staje?

— Ako je jedan dan, onda osam dolara.

Između Vokerovih obrva usekla se duboka bora. Začudeno je pogledao mršavog mladića, ne verujući svojim ušima.

— Osam dolara?

— Da.

— Čoveče, pa za te pare bez malo mogu da kupim konja!

— Može biti, ali ne kod mene. Do viđenja.

— Ima li ovde još neka konjušnica?

— Svakako.

— A gde to?

— Odmah do mene.

— I? Košta li i tamo tako mnogo?

— Više.

— Kako to?

— On je zeleniš.

— Hvala.

Voker odjaha dalje. Nešto dalje u ulici naišao je na otvorenu kapiju i natpis: konjušnica.

Dežmekast momak pođe mu u susret, kada je video da uvodi konja u dvorište. Bez pozdrava je upitao:

— Za koje vreme?

— Do sutra ujutru.

— Devet dolara.

Na to Džeri Voker sjaha i priđe vlasniku konjušnice.

— Ne mislite to valjda ozbiljno, mister?

Čovek se šeretski osmehnu, pa pogleda prema štali.

— Kako da ne, mister, mislim sasvim ozbiljno.

Ubica izvede konja ponovo na ulicu, psujući ljutito.

Napolju je stajao čovek sa kojim je već razgovarao — vlasnik prve konjušnice na koju je naišao. Obratio mu se podrugljivo:

— No, mister, da li je moja konkurencija možda jevtinija?

— Ostavite me na miru, čoveče i sklonite mi se sa puta.

Dugonji, međutim, nije padalo na pamet da se skloni.

— Možda ćeš ipak skrenuti i do mene, stranče.

— Da ti nisi možda bolestan?

Čovek je spustio ruku na dršku kolta.

Taj pokret je za mladog ubicu bio izazov. Istog sekunda oružje mu se stvorilo u ruci.

Međutim, istog časa dvorištem prozvižda laso i obavi se oko mladićevih ramena. Onda je sledio jedan trzaj i Džeri se našao na zemlji. Ruke su mu bile stegnute uz telo, a revolver ležao kraj njega na zemlji.

Ispred njega je stajao vlasnik konjušnice, posmatrao ga i smejao se bestidno.

Mladić je upravo zaustio da nešto kaže, kada oseti ponovo snažan trzaj.

Bacač lasa je sedeo na konju i pričvrstio uže za vrh sedla. Konj je krenuo, vukući mladića kroz dvorište, uzduž, popreko, duž štala i najzad ponovo dovukao do izlaza.

Tek tu je jahač zastao. Petlja se olabavila i Voker je mogao da se izvuče. Odmah je potegao drugi revolver iz džepa, ali mu je snažan udarac korbača izbio oružje iz ruke.

Pogledao je u stranu i video krupnog čoveka, koji ga je neodoljivo podsećao na bizona.

— Hej, stranče, morao bi biti

znatno mirniji ako hoćeš da stigneš do sredine grada. Dedvest je lep grad, ali se u njemu može veoma loše provesti. Zar ne, momci?

Džeri Voker je tek sada primetio momke. Bilo ih je šestorica. Svi su bili čisto i uredno odeveni, izglačanih čizama, sa teškim revolverima u opasačima. Nekolicina su imala korbače u rukama, kao i čovek, koji je Vokeru izbio kolt iz ruke.

Voker se saže i podiže revolver. Na to ponovo zazvižda korbač i ošinu ga preko leđa. Drugi udarac po potiljku bio je tako bolan, da je Džeri kriknuo iz sveg glasa, bacio se na zemlju i otkotrljao. Još dok je bio u pokretu, povukao je obarač. Metak je pogodio čoveka koji ga je udario korbačem u desnu mišicu.

Nastala je neopisiva gužva.

Voker skoči na noge. Ugledao je svoj drugi kolt kako leži napred, kraj konja.

Pošao je prema oružju i hteo da ga podigne. Stigao je, međutim, prekasno jer ga je udarac korbača odbacio daleko od konja. Mladić ljutito pogleda u pravcu u kome mu je odleteo kolt i ispali drugi metak na čoveka, koji mu je izmakao oružje. Zrno se zarilo u drvenu ogradu kraj čoveka.

Momci su bili izvan sebe.

— Hej, Ben, zar ćeš to dozvoliti? Ovaj drski momak je pogodio vlasnika konjušnice u mišicu. Mislim da bi za to od svih nas trebalo da dobi je nagradu.

Fiu! Voker više nije imao ni jedan revolver uz sebe.

Sada je sa svih strana letalo tamno smeđe kožno remenje i usecalo mu se u ruke i lice.

Tek dva revolverska metka ispaljena jedan za drugim, primorala su razbesnele momke da prestanu.

Jednom od njih je korbač bio izbijen iz ruke, a drugom je u ruci ostao samo komad drške. Prestali su i divlji povici, kojima su momci propratili svoju odmazdu.

Na sredini ulice stajao je jahač. U svakoj ruci držao je revolver. Bio je veoma visok, plećat, preplanula lica i plavih očiju iz kojih su sevale varnice.

Ljudi u dvorištu konjušnice pogledaše ga začuđeno. Čak i vlasnik konjušnice Džip, koji je mladog Vokera podsećao na bizona. Stežući levom šakom pogođenu mišicu, doviknuo je gnevno:

— Šta vam pada na pamet, čoveče? Šta se mešate u naše stvari?

Stranac nije reagovao. Pogledao je Vokera i rekao:

— Ustanite!

Mladić se s mukom pridiže. Lice mu je bilo izbrazdano crveno modrim brazdama, a ruke otečene. Lica izobličenog od gneva, uzviknuo je:

— Prokleti psi, to ćete mi platiti! Kunem vam se!

Oven Džip značajno pogleda Bena Higera. Ovaj odmah pođe dva koraka napred. Uopšte nije pogledao jahača, nego se postavio tačno ispred Vokera.

— Šta si rekao, mladiću?

Voker podiže revolver. Na to Higer munjevito zamahnu korbačem. Veliki revolver u jahačevoj ruci ponovo zagrmе.

Dvojica od momaka pokušala su da se umешaju, to jest da pucaju na stranca. Odjeknula su još dva pucanja. Jedan od napadača steže ruke

na grudi, a drugi zbunjeno pogleda u praznu šaku.

— Sad je dosta — zagrmе metalni glas jahača ulicom.

Momcima je izgleda sada bilo dosta.

Međutim, vlasnik konjušnice još nije odustajao.

— Nećete tako olako proći, mister. Mi smo vaše lice zapamtili i tvrdim vam da vam sutra ogledalo neće biti potrebno.

Na to stranac kliznu iz sedla. Sada, kada je stajao na zemlji, videlo se da je visok preko šest stopa, da ima široka, mišićava ramena i uzana bedra. Energičnim, gipkim koracima pošao je prema Ovenu Džipu.

— Šta si time hteo da kažeš, Bili?

— Šta? Ja se uopšte ne zovem Bili.

— Može biti, ali ja bih ipak hteo da znam šta si to malo pre urlao.

— Ostavite me na miru, čoveče.

Kada se stranac okrenuo, Džip promrsi:

— Jedno vam ipak obećavam...

Stranac se ponovo okrenuo. I to u pravom trenutku, kada je krivonogi Džek Lambert upravo izvlačio revolver iz opasača.

Veliki kolt u strančevoj levoj ruci oglasi se još jednom.

Džek Lambert nikada više neće moći da drži revolver u desnoj ruci.

Ostali momci se zgledaše.

Stranac je rekao mirno:

— To što je vaš grad na lošem glasu, može da zahvali ljudima kao što ste vi.

Iz poprečne ulice upravo je dotrčao čovek srednjeg rasta. Na levoj strani grudi svetlucala mu je

zvezda. Držao je pušku na gotovs.

— Šta se ovde dešava?

— Ovaj momak je iznenada poludeo i puca kao mahnit unaokolo — objašnjavao je Higer. — Zatvorite ga, šerife, on je veoma opasan.

Šerif Parker pogleda stranca, pa onda Vokera i upita:

— Šta imate na to da kažete?

Stranac se munjevito okrete. Još u pokretu bljesnu vatra iz njegovog velikog revolvera.

Vlasniku konjušnice, Ovenu Džipu, izleteo je iz leve ruke deringer, koji je koristeći šerifov dolazak, podmuklo uperio na stranca.

Džip kriknu od gneva.

— Grom i pakao! Šerife, stara spavalico, strpajte konačno tog revolveraša iza brave. Ovaj pas...

Stranac je još uvek držao kolt u ruci. Izvukao je iz opasača i drugi revolver.

— Još jednu takvu reč i ostadeš u postelji bar nedelju dana.

Šerif je stajao, slušao i gledao, ali nije reagovao.

Mak Fener bio je momak džinovskog rasta, sa šakama velikom kao lopate. Bio je najbliži strancu i sada se neočekivano ustremio na njega.

Napadnuti vrati munjevito oružje u futrole i žestokim udarcem obori krupnog Fenera s nogu. Bez obzira na to, Džima Daka i Rika Vilsona ništa nije moglo zaustaviti. Gotovo istovremeno su se ustremili na stranca.

Ovaj je uspeo da izbegne udarac Džima Daka, naglo poskočivši u stranu. Vilson nije bio tako opasan protivnik, pa se ubrzo našao na tlu. Međutim, Džimi Dak je napadao, koristeći sve trikove.

Stranac uopšte nije vraćao udarce. Poskakivao je u stranu, izmicao telom, postavljao se u gard, sve do trenutka kada se Dak za delić sekunde otkrio i dobio žestok udarac u vrh brade.

I drugi protivnik je bio u carstvu snova.

Šerif Parker je i dalje stajao nepomično.

Higer mu doviknu ljutito.

— Šerife, probudite se! Zar ne vidite koliko je opasan ovaj čovek...

Stranac zakorači prema Higeru, a ovaj zaveza u pola rečenice.

Za sve to vreme Džeri Voker je stajao razrogačenih očiju. Grom i pakao, kakav borac! Od kako se umešao, nije više morao ni prstom da mrdne. Nema sumnje da bi i te kako mogao da se ponese sa četvoricom, pa i petoricom.

Međutim, gužva izgleda da nije prošla. Iz obližnjeg ozloglašenog bara naišla su dva čoveka, za koje se na pola milje moglo nedvosmisleno reći da su traperi.

Najzad šerif uzviknu:

— Dosta! Prestanite! Neću dozvoliti da se ovde u Dedvestu puškara i tuče.

— Zaveži, Parker — reče mu jedan od dvojice trapera, koji su upravo nailazili. — Zar ne primećuješ da si ovde suvišan?

Stranac je brzo napunio oružje. Voker je sledio njegov primer.

— Sad će biti žestoko, mister — došapnuo je strancu.

— Bez brige — uzvрати ovaj, takođe šapatom.

Obojica su stala iza šerifa, nešto malo po strani.

— Šta se dogodilo, Oven? Hej, Ben? Kako to izgledate? Jeste li pro-

gutali jezike? — upitao je iznenađeno jedan od dvojice pridošlica.

— Onaj momak tamo — procedi Higer. — Sredi ga, Bil. Napravi iverje od njega.

Visoki Bil Heniger pođe korak napred.

— Šta je to s tim strancem?

Pri tom nije uopšte ni pogledao Vokera.

Stranac se obrati šerifu:

— Mister, možda biste vi sada rekli ovoj dvojici ljudi da je gužva završena.

— Da, Bil Heniger i Džoni Vajt, čuli ste šta je...

— Čuli smo ono što je stranac rekao — reče dugonja Heniger — ali, kakvog 'to značaja ima? Zabava tek počinje, šerife. Nećete valjda biti tako škrti i uskratiti nam malo zadovoljstva? Prema tome, Parke-ru, idi natrag u svoj lepi dućan! Ima za tebe i drugog posla u ovom gradu. Možda bi mogao da brojiš pse, na primer, ili proveriš da u magacinu krzna nema koji pacov!

Šerifu udari krv u lice.

Džoni Vajt, koji je sa Henigerom došao iz bara, imao je blede lice i neprijatne, duboko usađene oči. Nosio je opasač sa dva revolvera.

Nije ništa govorio. Stajao je ukočeno i držao ruke u rukavicama na drškama koltova.

Na to povika Higer:

— Brojaću do tri, momci, a onda počnite! Udesite ga vas dvojica tako, da za sva vremena sklanja svoje pagane prste sa traperu.

— Da, da! — uzviknuše ostali momci, hrabreći svoje drugove.

Heniger priđe bliže. Stranac ga je mirno čekao. Kada je došao na četiri jarde odstojanja, visoki tra-

per počeo da trči, glave isturene napred. Bio je to veoma omiljen način borbe, naročito u planinskim krajevima.

Stranac je propustio Henigera da protrči i u magnovenju ga lupio šakom kao sečivom za vrat. Heniger se sruči na tle, a onda odmah pri- diže. Okrenuo se i pogledao stran- ca staklastim očima. S mukom je hvatao vazduh.

Pošto se posle nekoliko sekundi pribrao, napadač zaurla iz sveg gla- sa:

— Tako, sinko, to ti je bio pos- lednji trik! Sad će biti gužve!

Od gužve, međutim, nije bilo ništa.

Heniger je nekoliko puta divlje zamahivao pesnicama, no pošto je bio suviše razjaren i nekontrolisan, stranac je uspevao da izbegne udar- ce. Sačekao je pravi trenutak i svom žestinom pogodio traperu. Udarac je imao snagu parnog čekića.

Za trenutak traper je stajao na potpeticama čizama, a onda se jed- nostavno prevrnuo unazad i ostao da leži koliko je dug.

Na to je u akciju stupio Džoni Vajt. Izvukao je oba revolvera i uperio ih... dva metka ispaljena jedan za drugim, izbila su mu oba revolvera iz ruku.

Svi pogledaše na tu stranu. Gore, na ivici trema, stajao je čovek. U obema rukama držao je revolvere, velike, niklovane, sa drškama ukra- šenim slonovačom. Bio je vitak, na- očit čovek, lepog lica, blede, ledeno plavih očiju. Bio je veoma elegant- no odeven, čak preterano za ovak- vo mesto: imao je crno odelo, tam- no zeleni prsluk, belu košulju i crna svilenu mačnu.

Pakao! Ljudi iz Dedvesta nisu znali ko je došao u njihov grad i s kim su se upustili.

Svi su stajali ukočeni od iznenađenja i straha i posmatrali novog čoveka.

Ovaj okrete koltove oko kažiprsta, napuni ih, a onda ih, kao i njegov partner trenutak ranije, ubaci veštim saltom u futrole.

Džoni Vajt, kome je oružje bilo izbijeno iz ruku, promuća:

— Šta... Šta to bi?

Čovek na tremu stavi cigaretu među zube i kresnu palidrvce o nokat palca.

— To je bila besplatna predstava, Džoni Vajt. Nadam se da vam je stalo do toga da vidite još neku tačku.

Tišina.

Higer se nestrpljivo obrati momcima:

— Ko je ovaj?

— Dozvolite da vam se predstavim. Moje ime je Holidej. Džon, Henri, Holidej.

Ime još nije bilo dorečeno do kraja, kada Džoni Vajt uzviknu:

— Dok Holidej!

I ostali traperi uzviknuše gotovo u glas:

— Dok Holidej!

Vajt naglo okrete glavu.

— Nebesa, onda onaj visoki mora biti Vajat Erp!

— Koliko ja znam, momci, jeste — reče kockar, otresajući pepeo sa cigarete.

— Vajat Erp!

Robusni traperi su ime čuvenog maršala uzviknuli još glasnije.

Vajt je gledao Holideja zadivljeno, a onda mu tamna senka prelete preko lica. Istini za volju, on

je odavno priželjkivao da sretne čuvenog kockara i strelca, jedino što taj susret nije tako zamišljao.

Mrznja mu se ogledala u očima. Ovaj Dok Holidej je uništio njegov ugled. Ugled revolveraša u Dedvestu, koji je imao već godinama. Sa dva munjevita hica i to sa rastojanja od jedanaest jardi, kockar mu je izbio koltove iz ruku. Nesхватljiv pogodak! Konačno, niko nije umeo bolje od Džona Vajta to da oceni.

Uzbuđenje izazvano pojavom Vajata Erpa i Doka Holideja trajalo je još uvek.

Šerif je spustio pušku i prišao Erpu.

— Je li to doista istina, mister? Jeste li vi stvarno...

Higer zabaci glavu i uzviknu:

— Nemoj tako da se ponižavaš i puziš, bedniče! Bolje bi ti bilo da se izgubiš i napraviš red u svojoj štali.

Šerif se okrete.

— Izbaci prazne flaše od viskija — rugao se Higer za njim. — Čuo sam da maršal ne pije viski, a što se tiče Doka Holideja, on ne mari prazne flaše.

Ove reči su probile led i momci prsnuše u grohotan smeh.

Oven Džip promrsi:

— Vajat Erp i Dok Holidej? Grom i pakao, šta li oni traže kod nas? Ja sam mislio da je Erp maršal u Dodž Sitiju.

— Da, šta traže oni ovde, kod nas?

— I ja bih to voleo da znam.

— Maršal ovde nema šta da naređuje.

— Holidej nam pogotovo nije potreban. Ovde se ionako suviše puca.

Kockar lagano siđe niz stepenice trema i stupi na ulicu.

— Meni to nipošto ne izgleda tako, gospodo — rekao je mirno, zastavši na nekoliko koraka ispred Higeru. — Da je ovde bilo dosta pucaanja, ne bi bilo toliko promašaja.

Higer je formalno pomodreo od gneva, jer su mu se sada svi momci smejali.

Oven Džip se ponovo utmeša u prepirku.

— Mi ovde ništa nismo imali sa maršalom. U pitanju je bio ovaj prokleti momak, kome je smeštaj u konjušnici bio suviše skup.

— Može biti, ali maršal ne mari kada se pet snažnih momaka ustreme na jednog.

Dugonja Heniger je ustao sa zemlje. Još od kako je Holidej ispalio dva hica, došao je svesti i sve čuo. Proturljao je bradu i preteći zamahnuo pesnicom.

— Ja ću se obračunati sa obojicom, ma ko bili. Po meni su mogli doći iz samog pakla.

— Razmetljivče! — reče mu čovek iz Misurija.

— Mene još niko nije oborio s nogu, mister Erp — reče dugonja nadmeno.

— Onda je za to zaista bilo krajnje vreme — uzvрати mu Vajat. — Kako biste inače mogli da znate kako se osećaju ljudi kada se nađu na zemlji.

Momci ponovo prsnuše u smeh.

Heniger se od nemoćnog gneva ustremi na malog Derika. Zamahnuo je pesnicom s namerom da ga udari po glavi. Mali čovek se blagovremeno izmakao, pa je napadač, povučen snagom sopstvenog zamaha, pao na zemlju na opšte uveseljavanje prisutnih traperu.

Voker je sve vreme stajao gotovo uz samog maršala. Bio je gluv i slep za sve što se oko njega dešava. U glavi mu je tutnjalo i dobovalo: Vajat Erp!

Koliko puta je samo slušao o slavnom čuvaru zakona. Kod kuće je čuvao uredno složene sve novine u kojima je pisalo o Vajatu Erpu. Godinama je sanjao o tome da jednom vidi Erpa i Holideja.

A sada su, eto, stajali kraj njega i izvukli ga iz paklene situacije.

A on — ubica!

Nije više bio deran koji sanja o dvojici slavnih ljudi, deran, koji je priželjkivao da jednog dana postane strelac kakav je Dok Holidej. Doba, kada je sanjao sve te dečake snove, odavno je prošlo. U međuvremenu je i sam postao čovek. Surov, tvrd čovek, koji je veoma vešto baratao revolverom i stalno morao da se potvrđuje kao strelac.

Još gore. Bio je čovek, koji je bezumno pucao na druge. Čak je u Hikoriju na Vesterkriku ustrelio Olea Andersona. Nebesa! U trenutku kada je Džeri Voker stajao pored Vajata Erpa i slavnog Doka Holideja, prvi put mu je palo na pamet da je ubio Olea Andersona, da je ubica. Osećao je kako mu se pri toj pomisli čelo i dlanovi rose znojem.

— Ja sam ubica — prošaputao je muklo.

A otac? Zar i njega nije ubio? Nije isključeno da mu je naneo smrtonosnu ranu.

Mladić je teško disao.

Možda je ubio sopstvenog oca?

Upravo takve ljude Vajat Erp i Dok Holidej brišu sa lica zemlje.

Lagano je oborio glavu i zagledao se u svoje raskvašene čizme.

Osetio je da ga maršal posmatra.

— Sve u redu, mister?

— Kliford, mister Erp. Džeri Kliford. Da, sve je u redu.

Traperi su stajali namrštena lica i ćutali. Samo jedan od njih nije mogao da se uzdrži: Ben Higer, lovac plameno crvene kose i zelenih očiju.

On jedini nije izvukao deblji kraj u sukobu sa maršalom i Holidejem, pa ipak nije mogao da otrpi poraz ostalih.

— I mi ovde imamo ljude koji znaju da se tuku i pucaju. To ne može tek tako da prođe. Gore, u kampu, imamo prijatelja Džuba Nortona, koji može udarcem pesnice da obori bika na zemlju. Sutra će doći i prijatelj Džona Vajta, čovek koga Holidej sigurno poznaje: Kas Velok.

Kockarevo lice ostalo je nepomično.

— Divno, mister — odgovorio je hladno. — Da nemate možda bradatu ženu i jednog momka od osam stopa? Ili možda imate nekog još manjeg od ovog momka, koji sada trlja čvorugu? To bi bilo baš lepo. Čovek nikada ne treba da propusti da vidi sve atrakcije u jednom gradu. Bar što se mene tiče, uvek sam za to zainteresovan.

Higer od besa uzmače jedan korak nazad. Osećao je da će mu prijatelji svakog sekunda prsnuti u smeh.

— Možete se mirno rugati, Dok, ali oni će vas se obojica dočepati. Mislim: Velok i Norton. A onda ćemo razgovarati.

— Slažem se. Ljudi uvek moraju da razgovaraju — rekao je kockar

ironično. — Do viđenja, mister Higer!

Traper je pokušao da pronikne kockarevo lice, da sazna šta kockar misli. Uporno ga je posmatrao, međutim, nije mogao da otkrije ništa što bi ga umirilo.

Vajat Erp se okrenuo i pošao prema svom konju. Poveo ga je preko ulice i vezao za prečku ispred pansiona.

Dok Holidej je pošao za njim.

I Džeri Voker je takođe poveo svog konja do prečke i vezao ga odmah uz maršalovog.

— Tamo unutra ima odličnih bifteka — rekao je čovek iz Misurija kao uzgred. Holidej potvrdi.

— Znam, nije baš proteklo mnogo vremena od kad smo bili ovde.

Vlasnik istrča na trem.

— Mister Erp! Doktor Holidej! Kakvo prijatno iznenađenje! Nebesa, koliko ima da ste bili ovde! Dve ili tri godine?

— Sedamnaest meseci — odgovori kockar precizno.

Pozdravili su se srdačno sa vlasnikom pansiona.

Pre nego što su stupili u kuću, Vajat ugleda Vokera, kako stoji dole kod konja.

— Hodite gore. Ako gospođa Fonda mora da pripremi dva bifteka, neće joj biti teško da ispeče još jedan.

Mladi ubica je teško disao. Bio je neodlučan. Posle nekoliko trenutaka kolebanja, uputio se uz stepenice na trem.

Sedeli su ćutke za malim stolom i jeli. Na kraju je vlasnik pansiona doneo pivo.

Dok Holidej zapali cigaretu, a maršal izvadi iz džepa jednu od

svojih omiljenih crnih cigara. Ponudio je jedno i Vokeru.

Mladić sa Vestkrika odmahnu glavom i reče žustro:

— Hvala, maršale, ja ne... ja ne pušim cigare.

Nebesa! Samo mu je to još nedostajalo. Nikada i nipošto ne bi primio cigaru od Vajata Erpa. Bio je uveren da bi mu bio dovoljan samo jedan dim da se uguši.

Da li je to možda bio prst sudbine što se našao u društvu ove dvojice ljudi?

Uostalom, zbog toga nije ni malo žalio. Ono što ga je činilo potištenim, bila je činjenica da više nije onaj dečak, koji se oduševljava Vajatom Erpom. Veoma ga je bolelo saznanje da između onog Džeri Vokera nekada i ovog danas, koji sedi sa ovom dvojicom ljudi za stolom, stoje čitavi svetovi. U stvari, bolelo ga je saznanje da je nekadašnji Džeri Voker bio bolji i srećniji.

S vremena na vreme je ispod poluspuštenih kapaka bacao pogled na maršala i ispitivački ga posmatrao. Bolje rečeno, hvatao je maršalov pogled, kada bi osetio da ovaj počinje na njemu. Pošto nije imao čistu savest, počeo je da strepi da čuveni maršal iz Dodž Sitija možda nije u stanju da oseti, nanjuši, zločinca. Možda on već oseća s kim ima posla?

Sama pomisao da Vajat Erp možda sluti šta Džeri Voker nosi na duši činila je mladića jadnim i nesrećnim.

Nikako nije mogao da odagna misao, koja mu se vraćala: ja sam razbojnik, a sedim baš sa ovom dvojicom za istim stolom.

Kada bi oni tamo, u Vesterkriku

samo znali! Kakva bi lica napravili da saznaju s kim je sedeo za stolom. Sa Vajatom Erpom i Dok Holidejom! Čak se zajedno sa njima borio protiv bande divljih traperera.

Međutim, Voker je isto tako razmišljao o onome što je Higer malo čas rekao, naime da će sutra u grad doći jedan poznati strelac i jedan ubojica.

Do tog trenutka je nameravao da se izgubi iz grada. Borbu sa dvojicom traperera hteo je da prepusti Vajatu Erpu i Doku Holideju.

Znao je pouzdano da se kockar i maršal neće morati samo da bore sa tom dvojicom, nego i ostalima, koje Higer bude nahuškao. Bilo je sasvim jasno da će se svi tu sakupiti, samo da bi doživeli da vide poraz ove dvojice.

Voker je pretpostavljao da će on u tom trenutku biti veoma, veoma daleko.

Pred večer se lokal napunio radoznalcima, koji su došli da vide dva najčuvenija čoveka Divljeg zadapa.

Dok Holidej je sedeo za kockarskim stolom.

Vajat Erp se rano povukao u sobu.

Prvo se negde u daljini čula potmula grmljavina, dalje u dolinama, a onda je došla oluja. Uskoro se grmljavina sručila na grad, a kiša je počela da lije kao iz kabla.

Džeri Voker nije mogao da izdrži unutra, u kući. Izašao je napolje i stajao ispod uzanog trema. Krećući se uza zid, prešao je pod susedni trem, ispred kovačeve kuće.

Na maloj kući, napred, pored vrata, nalazio se samo jedan prozor. Džeri je pretpostavljao da se tu nalazi kovačeva radionica. Svet-

la su bila pogašena. Nekoliko minuta pošto je Voker stao na trem, gore na spratu se otvorio jedan prozor.

Jedna stara žena promolila je glavu kroz prozor, štiteći se od kiše razapetom keceljom.

Preko ulice je nailazio čovek, koji je, sasvim izvesno, na plećima nosio preko osam decenija. Nije ni pomišljao da pohita. Kiša mu se u tankim mlazevima slivala niz obod šešira.

Kada je stigao do mladića iz Vesterkrika, zastao je i ljubazno se nasmehio.

— Hello, mister, ovde vam je sigurno dosadno? Zar ne? Tako je, ljudi ovde idu rano na spavanje. Stari se nakašljao i dodao. U svakom slučaju, ljudi, koji ovde pripadaju.

Onda je produžio put, poštapajući se.

Voker je osluškivao njegove korake, sve dok se nisu izgubili u kišnoj noći.

U to je munja zaparala nebo. Za delić sekunde glavna ulica bila je osvetljena blještavom svetlošću, a odmah za tim utonula u još dublju tamu. Nešto kasnije sa zapada se čulo klopavanje i škripa teških kola sa arnjevima, čiji su točkovi uranjali u glib.

Ponovo je zavladala tišina, koju je nešto kasnije narušio topot konjskih kopita. Mladi ubica je napregnutu osluškivao.

Jahač! Sada, po ovom vremenu! Po ovoj užasnoj kiši, koja se sručila na grad. Po oluji, od koje su podrhtavale nastrešnice tremova!

Jahač. Dolazio je sa zapada. Dže-

ri Voker je naprezao vid da ga razazna kroz gustu kišnu zavesu.

Sada je već bio blizu. No, sem tamne senke, ništa drugo se nije moglo videti. Munja ponovo zapara nebo i za trenutak je sve bilo kao obasjano jarkim suncem.

Džeri Vokeru je zastao dah. U trenutku kada je munja sevnula, obuzeo ga je ludački strah.

Čovek, koji je pogrbljen sedeo na konju i ove kišne noći dojahao u grad, nije bio niko drugi do Dik Kirbi, šerif iz Hikorija!

Ubica u bekstvu je samo za delić sekunde bio kao paralizovan. Nije mogao da shvati, jednostavno u svest nije htelo da mu dopre da je pedesetpetogodišnji čuvar zakona prevalio put dovde za tako kratko vreme. I to uprkos lošem konju, kiši i oluji.

Ubica je reagovao mehanički. Izvukao je kolt i kada je sledeći put zagrmelo i sevnula munja, ispalio je dva hica.

U odblesku svetlosti munje uspeo je još da vidi kako jahač pada iz sedla i ostaje da leži u velikoj bari.

Voker je odmah pobegao. Utrčao je u kuću kroz dvorište i uvukao se u svoju sobu.

Dugo je stajao na prozoru i posmatrao ulicu.

Iznenada mu prolete kroz glavu: šta ako nije mrtav?

Ponovo se iskrao napolje i ostao nekoliko trenutaka priljubljen uz zid kuće. Oprezno je pogledao na sve strane. Pošto nikog nije otkrio, istrčao je na ulicu.

Konj je još stajao kraj pogođenog, oborene glave.

Voker se saže nad nepomično še-

rifovo telo u lokvi vode i okrete ga na stranu.

U daljini je ponovo sevnulo, pa je mladić sa Vesterkrika uspeo da vidi da je Kirbi zaista mrtav.

U divljem trku pobegao je sa mesta zločina i ponovo na sporedni ulaz, kroz dvorište, ušao u svoju sobu.

Kišna noć je spustila svoj vlažan tamni veo preko ubice u glavnoj ulici Dedvesta. Kirbi je ceo ovaj put prevaleo uzalud.

Čovek, za kim je pošao u poteru, postao je sada dvostruki ubica.

—(—)

Kada je sledećeg jutra čovek iz Misurija prišao prozoru, ugledao je čoveka kako leži u bari i konja pored njega.

Uskoro su se probudili i građani Dedvesta i otkrili ubijenog. Niko ga nije poznavao.

Kada je Vajat Erp izašao na ulicu, ljudi se izmakoshe u stranu. Maršal se naže i zagleda se u lice ubijenog. Ni on ga nije poznavao.

Uskoro mu se pridružio i Holidej. Otvorio je nesrećnom Diku Kirbiju kabanicu i ugledao ulaznu ranu na leđima. Ponovo je spustio ubijenog na zemlju i raskopčao mu od hladnoće i vlage ukočeni kaput. Na to bljesnu srebrna petokraka. Šerif!

Uzvik je proleteo kroz gomilu: „Šerif!”

Vajat Erp naloži da se ubijeni šerif odnese u mrtvačnicu.

Šerif Parker pride u to okupljenima.

— Već sam čuo, on je šerif, zar ne? — obratio se čoveku iz Misurija.

— Da — uzvratilo je Vajat kratko.

Dedvest je zamukao. Posle olujne, kišne noći, na ulici grada nađen je ubijen čovek — čuvar zakona.

Nije ga, međutim, ubila oluja ili grom. Ubio ga je metak. Metak, koji mu je ubica ispalio u leđa.

Ubijeni nije imao uz sebe nikakva dokumenta. Na njegovoj zvezdi nije bilo upisano ime. Inače je bilo uobičajeno da čuvari zakona ugraviraju na poledini zvezde svoje ime.

Dik Kirbi za to nije imao novaca.

Nikada nije uspeo da sakupi ni nekoliko centi. Petoro dece sprečavalo ga je da ikada potroši makar jedan cent za ono što nije neophodno. Zbog toga je za Dedvest ostao nepoznat.

Pitanje o njegovom ubici stajalo je u vazduhu neizrečeno. To pitanje bilo je stalno prisutno i pozivalo ljude da stupe u akciju.

To što se u toku noći dogodilo, nije imalo ničeg zajedničkog sa divljim životom koji su u grad doneli traperi i drvoseče.

To nije imalo ništa zajedničko sa opasnim partijama pokera, tučama i pucnjavom revolverima. Jednom rečju, bilo je to nedvosmisleno podmuklo ubistvo čuvara zakona.

Moralo je biti rasvetljeno, a zločinac kažnjen.

Traperi su za divno čudo postali veoma mirni i tihi. To svakako nije bilo zbog toga što su znali da je u gradu maršal iz Dodž Sitija, za koga su bili uvereni da će učiniti sve da rasvetli ubistvo svog kolege! Za to je samo trebalo pružiti ruku. Ubica je bio veoma blizu, ležao je

u pansionu u svojoj sobi i spavao.

Voker je imao nameru rano da ustane i odjaši iz grada. No, pošto dugo nije mogao da zaspi, uspeo je da utone u san tek u praskozorje. Sada je još uvek spavao. Nije čuo gužvu i povike u glavnoj ulici, niti je video kako su se ljudi ustumerali, tražeći ubicu.

Kada se konačno probudio, bleđa lica, prišao je prozoru i posmatrao ulicu. Tek tada mu je doprlo do svesti da je ubio Dika Kirbija.

Šerifa iz Hikonijsa, čoveka koji je uvek zatvarao jedno oko, pa čak i oba, na sve nepravilike, tuče i puškaranja u koje je bio umešan mladi Džeri Voker.

Imao je kod kuće kćer od sedamnaest godina, dva derana od četrnaest i petnaest godina i dvoje još sasvim male dece.

Ubica isturi bradu napred i oseti kako mu zubi cvokoću.

U to ugleda maršala kako izlazi iz berbernice. Voker se nesvesno uhvati rukom za usta. Vajat Erp je još uvek tu!

Za ime božje, moraće što je brže moguće da se izgubi iz grada!

Ali, sudbina je još jednom htela drugačije.

Ben Higer, traper riđe kose, pret-hodne večeri je lunjao od krčme do krčme. Na kraju je završio u kanti-ni, koja se nalazila uz magacin krzna, gde je ostao do kraja.

Vlasnik krčme našao ga je sledećeg jutra kako pijan spava za stolom. Izneo ga je napolje na vazduh, kako bi na miru mogao da radi.

Iako je Higer bio žilav momak i mogao što šta da podnese, ono što je u toku noći ulio u sebe u svakom slučaju bilo je suviše. Ujutru

je, još uvek pijan, išao ulicom posrćući. Kada je konačno primetio skup ljudi ispred šerifske kancelarije, pogled njegovih mutnih očiju se prikovao na maršalovu priliku, koja je štrčala iznad ostalih gotovo za čitavu glavu.

— Još uvek je tu taj prokletnik sa zvezdom! Mora odmah odavde. Napolje s njim i njegovom zvezdom! Treba ga uništiti, poslati do đavola!

Žamor je odmah umukao. Ljudi su u čudu gledali pijanog traperu.

Higer je ostao da stoji, zanoseći se. Iznenada mu se u ruci stvorio revolver.

— Gubite se! Morate nestati! Svi! Ispalio je dva hica u krov trema. Na to čovek iz Misurija lagano priđe traperu.

— Imate li nešto da nam kažete? Higer besno odmeri Vajata Erpa.

— Imam li nešto da kažem? Mnogo što šta, čak. Ti ćeš biti uništen! Pretučen, ustreljen...

Maršal ga je hladno posmatrao. Najzad je procedio.

— Dajte mi svoj revolver, Higer.

— Moj revolver? Pre bih te ubio na licu mesta.

Traper podiže kolt. Srećom, maršal munjevitim pokretom vrhom čizme, izbi mu oružje iz ruke. Revolver se otkotrlja na ulicu.

Pijani traper je sebao očima.

— Ovo ćeš mi platiti! — procedio je kroz zube.

Vajat ga grubo uhvati za ruku i odvuče do šerifske kancelarije.

— Evo, Parker, zatvorite ovog čoveka sve dok se ne istreznji.

Džeri Voker je sa ostalim ljudima išao za maršalom. Paklena ideja pala mu je na pamet. Ovaj Hi-

ger mu je došao kao naručen. Ono što je sada rekao, uklopilo se kao kamen u mozaiku.

— Dok se ne istrežni, maršale? — doviknuo je sa vrata šerifske kancelarije. — On ne mora da se istrežni da bismo ga obesili. Tog ubicu!

Kao vihor, poziv je odjekivao glavnom ulicom Dedvesta.

— Obesimo ga!

— Treba ga odmah obesiti!

— Na granu sa ubicom!

Pakleni momak sa Vesterkrika ubacio je otrov u gomilu, pokrenuo lavinu.

Pred vratima „Grizli” bara stajali su prijatelji Bena Higera.

Mali Derik gurnu prijatelja do sebe i pokaza na stranu gde je stajao Oven Džip, namrgođena lica. Vlasnik konjušnice je zario zube u donju usnu. Iznenada je uzviknuo.

— Prokletstvo! Ako je Ben to učinio, onda je on jedna prokleta svinja!

Krivotoci Džek Lander promrsi.

— Ako? Zar nisi čuo šta je malo pre urlao taj ludak!

— Kladam se u sto dolara da je to bio on — procedio je kroz zube Džoni Vajt.

Ostali su samo klimali glavama, a Bil Heniger je rekao odlučno:

— U tom slučaju ne treba da čekamo da ga oni likvidiraju. Moramo da im pokažemo šta o tom mislimo.

— Tačno — složiše se ostali. — Dajte konopac, ljudi! Sami ćemo obesiti ubicu!

Džoni Vajt je doneo laso za hvatanje konja.

Oven Džip ga je dograbio i zavit-

lao njime, iako mu je ruka bila povređena.

— Napred, ljudi! Bil treba da bude obešen!

Njih devetorica se uputiše prema šerifskoj kancelariji. Parker ih je primetio kako nailaze. Video je takođe i konopac u Ovenovoj ruci.

— Nebesa! — promućao je. — Evo ih, dolaze i hoće da ga obese, a maršal nije ovde.

Traperi su napolju na ulici obražovali polukrug. Džip je zaurao.

— Parker, daj ga napolje!

Šerif je bio u velikim mukama. Stajao je iza vrata i osluškivao dok su mu kolena klecala.

Iznenada je iza sebe začuo šum. Dolazilo je iz ćelije.

Ben Higer je došao k sebi. Bolje rečeno, sasvim se otrežnio. Kofa vode, koju mu je Vajat Erp sipao na glavu, imala je čarobno dejstvo. Maršal je tom metodom imao već poprilično iskustvo.

Još uvek malo ošamućen, ali trezan, stajao je bledog lica na vratima ćelije.

— Hej, šerife, koga oni to hoće da obese?

— Tebe, Higer — reče čuvar zakona.

— Mene?

— Da, tebe, kad kažem.

— Ali zašto? Zbog čega?

— Zato što si ubio čuvara zakona.

— Čuvara zakona? — promuća traper krajnje iznenađeno. — Vajat Erp je mrtav?

Šerif je trepćući posmatrao Higera.

— Vajat Erp? — Čoveče, o čemu to govoriš? Neki strani šerif je ubijen i ti si to učinio.

— Strani šerif? Prokletstvo! Ko-
ji to strani šerif? Zbog čega sam ga
ja to ubio? I pre svega, kada?

— Noćas je bila oluja. Tada se
to dogodilo. Nemoj se praviti gluplji
nego što si. Nas bi još mogao i da
nasapunaš, ali Vajatu Erpu ne možeš
pričati bajke.

— Vajat Erp? Je li on rekao da
sam ja ubio šerifa?

Parker, koji je već imao spre-
man odgovor, zastade i zamisli se.

Pakao, kako je to bilo? Da li je
maršal tako nešto tvrdio? Ne, nije.
On je samo doveo Higera u ćeliju,
jer je bio pijan. Zbog toga što je u
pijanom stanju jurio naokolo, ga-
lamio i pretio revolverom.

Tek sada je šerifu palo na pamet
da Vajat Erp nije ni pomenuo Hi-
gerovu krivicu. Bio je to neko dru-
gi. Zapravo, stranac, zbog koga su
uleteli u gužvu Vajat Erp i Dok
Holidej.

— Parker! Daj ga konačno na-
polje!

— Izvedi ubicu!

— Izvedi ga, da ne bismo dolazi-
li po njega.

Povici su bivali sve nestrpljiviji
i bučniji.

Lice Bena Higera postalo je pe-
peljavo.

— Gospode, pa to su moji mom-
ci: Oven Džip, Heniger, Džoni Vajt
i ostali.

— Da, to su tvoji nekadašnji pri-
jatelji. Došli su da te linčuju.

Jedan veliki kamen prolete kroz
okno šerifske kancelarije i koma-
di razbijenog stakla se razleteše na
sve strane.

— Parker, to je bila naša pos-
lednja ljubazna reč!

Higer uzviknu izbezumljeno:

— Vajat Erp! Šerife, gde je Va-
jat Erp? Moramo ga naći. Ovi mom-
ci su u stanju da me zaista obese.

— Pa i da pokušaju — uzvрати
šerif — ja nemam snage da to spre-
čim.

— Gde je maršal? On ne može
dozvoliti da me ova gomila linčuje.
Kako ste uopšte došli na to da me-
ne osumnjičite?

Šerif isturi glavu unapred.

— Sam si se odao, čoveče. Kada
si malo pre došao na ulicu, izazivao
si i vređao maršala. Jasno si po-
kazao svoj bes i ogorčenje prema
čuvarima zakona i vikao da ih sve
treba likvidirati.

— Ja o svemu tome nemam poj-
ma — mucao je zatvorenik.

— Nije ni potrebno. Momci to i
ne pominju. Čuješ valjda i sam.

— Momci! Šta: momci? Vi ste taj
koji hoće da se napravi važan pred
maršalom, da tobož donesete gra-
du neki ugled. O tome se radi.

— Naravno, ima i toga.

U to se čulo snažno udaranje pe-
snicom o vrata.

— Pazi dobro, Parker, stižemo
odmah unutra!

Bio je to hrapavi glas Džipa Ove-
na.

Oba čoveka u šerifskoj kancelariji
bila su okupana znojem. Parker
priđe vratima i otključa ih.

Kada su se vrata otvorila, šerif
uzmrače i podiže ruke.

— Ne, ljudi, to ne smete! — re-
kao je nesigurnim glasom. — On
mora pred redovni sud!

— Suđenje! — ponovi Džip, koji
je očigledno izbegavao da pogleda
u lice čoveka, koji mu je do juče
bio prijatelj.

— On je ubio stranog šerifa, Par-

ker. Zbog toga mora da umre. Mi nećemo čekati da ga obese ljudi ovde u gradu. Oni svakako govore, da smo mi polubanditi. Mislim, mi traperi. Sa takvim pričama se mora prestati jednom zauvek. Ovo je prilika za to. Mi smo čestiti lovci. Zar ne, momci? Mi sa ubicom nemamo ništa! Jel' tako, momci?

Zaorili su se burni poklici odobravanja.

— Napred, momci! Izvucite ga na polje.

Šerifa Parkera su odgurnuli u stranu, a onda skinuli ključ sa zida. Za nekoliko sekundi je gomila izvukla Higera na ulicu i uz ljutite povike vukla ga napred.

Razjarenu gomilu zaustavi metalni glas:

— Stoji!

Traperi su podigli poglede i na sred ulice ugledali Vajata Erpa.

Maršal je stajao raskoračen, sa uperenim revolverima.

Levo, gore na tremu, stajao je Dok Holidej u istoj poziciji.

— Šta hoćete, maršale? — brecnu se Oven Džip.

— Taj čovek će natrag u zatvor.

— Taj čovek je ubica — vikao je Džoni Vajt, koji je sasvim izvesno do sad nekog poslao na onaj svet.

— To tek treba da bude dokazano — uzvratil maršal oštro. — Ako ga budete obesili, to će biti ubistvo. A ja baš to neću da dozvolim!

Heniger stupi jedan korak napred.

— Šta vi uopšte hoćete, Vajat Erp? Vi ovde nemate šta da tražite. Idite dole u Dodž ili Tombston, tamo gde su vam braća šerifi.

— Ja ovde ne stojim kao šerif — uzvratil čovek iz Misurija hladno.

— U tom slučaju, ako vas napadnemo, nismo napali šerifa? — upita Vajt oprezno.

— To treba sami da znate.

— Odgovor nam se uopšte ne dopada — reče Heniger.

— U to ne sumnjam. Nego, hteo bih još nešto da vam kažem: meni je sasvim svejedno šta u meni gledate i šta ja za vas predstavljam. U svakom slučaju, brojaću samo do tri, pa ako posle toga neko od vas samo spusti ruku na Higera, imaće posla sa mojim revolverima.

Traperi su stajali neodlučno.

Džoni Vajt pogleda ispod oka Doka Holideja. Kada mu je video izraz lica, odustao je od svakog pokušaja.

— Nema nikakve svrhe, ljudi. Ja nemam nameru da umrem ovde na ulici zbog Higera.

— Šta znači: umreti — grmeo je Džip. — Nas smo devetorica, a on je sam.

— Prvo, nije sam, a drugo, samo izvoli. Ako ti je život dojadio, možeš odmah da se boriš protiv njega.

Rekavši to, revolveraš se okrete. Ostali su ga sledili.

Konačno je Oven Džip stajao sam kraj Bena Higera. Odmerio je besno svog nekadašnjeg druga.

— Jedno ti ipak kažem, Higer! Ti nećeš izvući živu glavu. Čak i da te sudija osudi na doživotnu robiju, potrudićemo se da ispadne drugačije. Ti ćeš biti obešen! Ubica šerifa, bedni pacove! Zar veruješ da ćemo dozvoliti da nam ovde ukaljaš obraz? Mi smo traperi i nemamo ništa na savesti! Ti si taj koji je još juče pretio šerifu i maršalu, takođe. To si učinio ponovo jutros. Ti si

čoveku sa zvezdom pucao u leđa. Za to ćeš visiti!

Džip se okrete i demonstrativnim koracima pređe na drugu stranu.

Ben Higer je bespomoćno stajao na sredini ulice. Lice mu je bilo izbrazdano ogrebotinama, kragna na košulji iscepana, a levi rukav istrgnut.

Vajat Erp obori cev revolvera. Dok Holidej je sledio njegov primer.

Maršal lagano priđe Higeru.

— Kreni! Natrag u zatvor!

—0—

Sudija Benson, bio je čovek, šesdesetih godina. Znao je da se nalazi pred veoma teškim zadatkom. Ako bude osudio optuženog na smrt, moraće da strahuje, da će osuditi i sve trapere. Time bi navukao njihov gnev, bez obzira, što su tako bučno negodovali protiv Higera.

U koliko ga pak ne osudi na smrt, sve stanovništvo Dedvesta biće protiv njega.

I uz sve to još — maršal! Šta li on misli?

Benson je odlučio da razgovara sa Vajatom Erpom.

Čovek iz Misurija je ćutke saslušao sudijino izlaganje. Konačno je rekao.

— Šta da činite? Baš vam se čudim, sudijo. Treba da činite i govorite pravo. Ništa više.

— A šta je u ovom slučaju pravo?

— Zar vi to ne bi trebalo da znate?

— Pomozite mi, mister Erp. Ovaj Dedvest je jedan grozan grad. Možda ću ovim suđenjem ispeći prste.

Ako hoćete da vidite stvari onako kako stoje, onda doista mogu da učinim šta hoću. Za jednu stranu ću uvek učiniti pogrešno.

— Vi niste prvi sudija koji se našao u takvoj situaciji.

— I?

— Šta i? Ja mislim da vi prvo morate dokazati da je Higer ubica, ukoliko uopšte hoćete da mu sudite.

— Da dokažem? Kako ja to mogu da dokažem? Cela stvar je tako mračna i nejasna kao što je bila noć, u kojoj se zločin dogodio.

— Tako je.

— Dakle, vi mislite...?

Maršal ne reče ništa, već se okrete i izađe napolje.

Dok Holidej čekao ga je napolju. Ne vadeći cigaru iz usta, rekao je:

— Ovaj grad ima, ne samo opreznog šerifa, nego i opreznog sudiju.

— Znači, čuli ste?

— Svaku reč. Vrata su bila otvorena, a sudija Benson je prilično glasno jadikovao.

—0—

Gradska većnica nalazila se nešto uvučeno od ostalog reda zgrada. Ispred nje se oko četiri sata sakupila veća grupa ljudi. Mnogi su došli iz okoline na konjima, pa čak i sa kolima. Novost se rašćula veoma brzo.

Tačno u četiri sata šerif Parker je doveo zatvorenika u gradsku većnicu. Dok ga je šerif vodio pored grupe ljudi, traperi su, kao na nevidljivu komandu, zaurali svi u glas:

— Treba da visi!

— Ubica šerifa!

— Na konopac sa njim!
Sa povicima su nastavili i u dvorani.

— Tišina! — sudija je energično udario malim srebrnim čekićem o sto.

Potrajalo je prilično vremena dok su se utišali. Vajat Erp i Dok Holidej su stajali na vratima.

— Gde se deo onaj kauboj? — upita iznenada maršal.

Kockar sleže ramenima.

— Pojma nemam. Njegovog konja još u podne nije bilo u štali.

Maršal je zamišljeno trljao bradu.

— Ah...

— Veoma čudan tip, maršale, van svake sumnje. Mladić ima tako nešto unezvereno u očima.

Vajat Erp je odmah krenuo prema pansionu. Kada se tri minuta kasnije ponovo pojavio na vratima gradske većnice, rekao je:

— Bili ste u pravu, Dok. Otišao je.

Dok Holidej baci opušak i nabra čelo. Maršal nastavi:

— U redu. Ja nikad nisam baš mnogo polagao na reči zahvalnosti, pa ni na oprostaje, ali...

Holidej samo klimnu glavom.

Onda obojica uđu u većnicu.

Tamo je uzbuđenje dostiglo vrhunac. Traperi su se javljali za reč pre svih ostalih. Veoma uzbuđeno optuživali su Higera.

Vajat Erp pride sudijskom stolu i podiže ruku da bi stavio do znanja da hoće da govori.

Sudija mu dade reč.

— Vaša milosti, veoma mi je žao što moram da vam kažem da treba da odložite suđenje.

— Da odložim?!

Uzvik negodovanja zaori se dvoranom.

— Da, morate odložiti suđenje. Ja sam vam potreban kao svedok.

— Da, ali vi ste ovde!

— Da, samo još trenutak, na žalost, moram odmah da odem.

Nastalo je komešanje. U početku je negodovanje bilo prigušeno, a onda sve glasnije i bučnije.

Maršal podiže ruku. Uprkos tome nije nastala tišina, pa je morao svojim snažnim glasom da nadvičuje ostale.

— Ljudi, nepoznati kauboj, koga smo juče Dok Holidej i ja izvukli iz gužve, iznenada je nestao.

Zbunjena lica.

Stotine pitanja.

— Mi moramo tog čoveka, čije ime čak i ne znamo, da pronađemo.

Na tome je i ostalo.

Ben Higer, koji je već gledao smrti u oči, vraćen je u zatvor.

Vajat Erp i Dok Holidej su četvrt sata kasnije odjahali iz grada. Krenuli su u pravcu istoka.

Kada su stigli do poslednjih kuća, Vajat je usporio, a onda nešto kasnije promenio pravac. Skrenuo je s puta i poterao konja niz obronak prema jugu. Kockar ga je ćutke sledio.

Pola sata kasnije, Vajat ponovo skrenu na zapad. Nešto posle šest časova, naišli su na trag.

— To je on — reče maršal, ne silazeći sa konja.

— On ima gotovo šest sati prednosti — dodade kockar.

— Da.

— Ako se put ne osuši prebrzo, dobro je.

Iako je kiša uporno padala, ubrzo su izgubili trag. Već na prvoj

visoravni, gde je tle bilo delimično kamenito, vetar je osušio tragove.

Jahali su dalje u pravcu zapada. Išli su prema dalekom planinskom lancu Grand Hogburk.

—0—

Ubica je pobegao. Učinio je najveću grešku, koja se mogla zamisliti: odjahao je ne plativši svoj račun i ne pozdravivši se ni sa kim.

Odmah pošto je glasno optužio Higera, otišao je u svoju sobu, pokušio stvari, izvukao konja iz štale i odmaglio.

Niko ga nije primetio. Mora biti da se koristio sporednim izlazima i poprečnim ulicama, jer bi ga u protivnom bar neko primetio, bez obzira na opštu gužvu i uzbuđenja.

Onda je odmah počinio još jednu grešku: odjahao je iz grada u pravcu zapada. Budući da je došao sa zapada u Dedvest i očigledno ništa u gradu nije obavio, nikako nije smeo da se ponovo vraća na zapad.

Vajat Erp ga je zbog toga odmah doveo u vezu sa ubistvom šerifa. Obojica su došla sa zapada. Osim toga, mladić je ostavljao utisak da je progonjen i izgledao je zbunjeno i izgubljeno. Da je šerif došao sa zapada, uto je Vajat bio potpuno siguran. Na žalost, konj koga je jahao nije bio žigosan. Međutim, da je stigao sa istoka, sa planina, noge bi mu morale biti uprskane blatom. Zbog kiše i nevremena planinski obronci su bili tako raskvašeni, da je bilo nemoguće da jahač prođe bez takvih tragova.

Do takvog zaključka maršal je dočao jašući prema zapadu. Zbog toga je uostalom ubica imao svih

šest sati prednosti. Bar tako je maršal mislio.

Džeri Voker nije imao više od pet sati prednosti. Tek kada je stigao na visoravan mogao je da potera konja galopom. Međutim, dok još nije stigao do kamenite zaravni, da bi se konačno oslobodio žitkog tla, u daljini je u pravcu severa otkrio na horizontu dva jahača. Zastao je uplašeno i fiksirao dve tačke, koje su se brzo kretale i bivale sve veće.

Prva pomisao bila mu je: to su Vajat Erp i Dok Holidej. Oni su prvi primetili bekstvo i krenuli u poturu.

Ubica se dosetio u čemu je stvar: sigurno su prvo išli prema istoku, prema padinama Birnaj planina, a onda ustanovili da su na pogrešnom tragu. Onda su verovatno zaključili da je najbolje da skrenu prema severu. Pošto u okolini nisu otkrili nikakav trag, skrenuli su u dolinu.

Samo tako je moglo biti.

Ovog puta je zločinac bio mudriji i razložniji, nego što je do tada bio slučaj.

Da beži? Ne, to nije imalo nikakve svrhe.

Kauboj je u daljini otkrio crnog mršavog ždrepcu. Prepoznao ga je. Pošto je bio ujedno i dobar poznavalac konja, znao je da je životinja koju Erp jaši daleko brža i izdržljivija od njegove. Pre svega, bio je daleko vičniji pentranju po kamenitom tlu, što se za njegovog konja nipošto nije moglo reći. Nikako neće moći da mu umakne.

Osim toga, ako maršal ima takvog konja, Dok Holidejev nipošto ne može biti lošiji, jer u protivnom ne bi mogao da drži korak.

Uz sve to, ako bi sada nastavio da beži, bilo bi suviše upadljivo i maršalu bi sve bilo jasno. Ne, moraće da čeka, ma koliko to teško i gorko bilo. Dva jahača su se sve više približavala.

Jedan je bio srednje visine, veoma mršav i nosio sivo platneno odeo. Na glavi je imao crni Čikago šešir.

Drugi je bio veoma visok, plećat i imao nezgrapno telo. Nosio je drečavu crvenu košulju i smeđi kaput.

Sa očiglednim olakšanjem, mlađić sa Vesterkrika je čekao da mu se približe. Znači, to nisu bila ona dva paklena momka, prevario se.

Ipak, zločinac je sada bio uveren više nego ikada da će ga ipak slediti. Koliko je poznavao Vajata Erpa, mogao je da predvidi da on nipošto neće dozvoliti da se Higer obesi bez prethodne istrage.

Dva jahača su sada bila sasvim blizu. Kada im je Voker ugledao lice, trgao se.

Kakvo je lice imao onaj mršavi! Bilo je uzano, upalo i neprijatno. Oči su mu bile duboko usadene, razmaknute i vodnjikave. Usta su mu bila uzana, sa krajevima oborenim na dole.

Drugi je imao tamno lice, sa dugim, mesnatim nosom, par neugodnih očiju sa dubokim podočnjacima. To mu je davalo podmukao izraz.

Vokeru je iznenada pala koprena sa očiju. Setio se ko su ova dvojica. Ben Higer, koji je sada u Dedvestu čučao u zatvoru i čekao suđenje, dovoljno je glasno i bučno najavljuvao njihov dolazak.

Levi, mršavi je sasvim izvesno bio revolveraš Kas Velok, a jahač

kraj njega je onda morao biti drvo-seča Džube Norton.

Koliko god se u početku uplašio pojavom ove dvojice, toliko je sada shvatio da su mu dobro došli. U magnovenju je došao na ideju, koju je odmah proveo u delo.

— Helo, momci! — doviknuo je, smeškajući se, jahačima. — Pošao sam vam u susret.

Velok i Norton izmenjaše poglede.

— Nas si čekao? — upita konačno drvo-seča.

— Da — lagao je ubica dalje. — Baš sam vas čekao.

— A zbog čega, ako smemo pitati? — interesovao se Norton, oslonivši se desnim laktom o sedlo.

— Odmah ću vam ispričati.

Voker pogleda oprezno oko sebe, a onda ispriča jednu izuzetno podlu priču:

— Ja znam da ste vi Džubal Norton. Znam da je čovek sa vama Kas Velok. Ja sam vas ovde obojicu čekao. Moje ime je Vebster. Džeri Vebster. Mi Vebsterovi potičemo iz Kalifornije. No, već pet godina živimo ovde, gore, u planinama Kolorada. I moj deda je bio kopač.

— Znači li to da ste i vi kopač zlata?

— Da, to će reći do nedavno.

— Šta to treba da znači?

— Pa, kopao sam po svom rudniku i nisam baš mnogo našao. Sasvim neočekivano, nedavno sam naišao na jednu žilu.

Oči dvojice lupeža raširiše se od pohlepe i radoznalosti.

— Govori dalje — procedi Velok rapavim, zagrobnim glasom.

— Dakle — nastavio je da ispriča priču ubica šerifa — naišao sam

na žilu i na svoje beskrajno iznenađenje ustanovio da je jaka.

Norton je sada bio crven kao krv. I bleda lice revolveraša Veloka postalo je za nijansu življe.

— Ovom otkriću se nisam mogao, na žalost, dugo radovati. Iznenada su me napala dvojica kopača.

— Da li su možda ta dvojica primetila da si otkrio žilu? — raspitivao se Velok sa pohlepom u glasu.

— Verovatno. Sigurno su me krišom posmatrali, jer kako bih inače objasnio što su se odjednom tako žestoko ustremili na jednog nepoznatog, siromašnog kopača. Došlo je do užasnog puškaranja u kome, srećom, nisam ozleđen. Međutim, jedan od njih je izvukao korbač i ono što se posle toga dogodilo, možete videti na mom licu.

— Pakao! — ote se Nortonu.

— I dalje? — insistirao je Velok.

— Na sve to su se još pojavili Indijanci.

— Indijanci?

— Da, Arapaosi.

Norton lako zviznu kroz rastavljene sekutiće.

— Ja sam mislio da je taj šljam već uništen.

— Na žalost, još uvek nisu — lagao je Voker dalje. — U svakom slučaju, pojava Indijanaca spasla mi je život. Bežeći od njih, pobegli smo sva trojica. Arapaosi su nam ostali na tragu gotovo dovde.

— Zbog čega nisi odjahao u Dedvest? — hteo je da zna Norton.

— Tamo sam se i uputio, brate. Ali, onda je došlo do užasnog nevremena...

— I? Gde su sada kopači, koji su te napali?

— I oni su bili takođe u gradu. Juče uveče uspeo sam da ih vidim kroz prozor jednog bara. Prokleti psi su čekali da kiša prestane, kao i ja, uostalom.

— I? — promrsi Norton nestrpljivo.

— Danas pre podne pričao mi je jedan traper. Mislim da se zove Ben Higer...

— Higer? — uzviknu Norton. — Zar je taj stari lisac opet ovde? Odlično! Večeras će biti dobra pijanka... Norton prekide u pola rečenice i pogleda u Veloka.

Ovaj zabaci zapovednički glavu.

— Govori dalje, čoveče! Nemoj dozvoliti da ti reč po reč čupamo iz usta.

Voker klimnu glavom.

— Da, bilo je ovako: Higer mi je pričao o vama. Rekao mi je još da danas dolazite u grad i da ste vas dvojica jedini u stanju da se ponesete sa mojim napadačima. Ubica u bekstvu skide šešir i protrlja glavu. Ona dva lupeža su mi sigurno opet na tragu. U to sam uveren. Kada je tolika žila u pitanju, ti me psi neće tako lako pustiti.

— I? Šta ti očekuješ od nas? — upita Norton direktno.

— Odmah ću vam reći. Nadam se da ćete poći sa mnom, da me branite od tih bandita.

— Šta to nama treba da donese? — upita Norton, ne obraćajući pažnju na namigivanje svog pratioca, koji je po svoj prilici imao nešto drugo na umu.

— Pa, ja ću vas isplatiti jednim značajnim delom svog blaga.

— Šta je za tebe značajan deo?

— Ako me vas dvojica budete oslobodili onih lupeža, dokopaću se

svog zlata. To onda samo vama mogu da zahvalim. Znači, treba da budem izdašan. Smislio sam da svakome od vas dam četvrtinu ukupnog zlata, dok bi ja zadržao dve četvrtine. Da li bi vam to odgovaralo?

Velokov izraz lica bio je slika i prilika podmrklosti i pohlepe.

— Da, da, to bi bilo u redu. Ti doista predlažeš pravičnu i drugarsku podelu, Vebster.

Ubica šerifa nadmudrio je dvojicu bandita. Ne samo snažnog Nortona, nego i prevejanog, svim mas-tima premazanog revolveraša Kasa Veloka.

Pod zaštitom svojih novih prijatelja Voker je jahao preko visoravni prema dalekim planinskim lancima.

Tamo gde se sreo sa dvojicom lupeža, tle je već bilo prilično kamenito, tako da se nadao da će njihovi tragovi ostati neprimećeni.

Tri nova saveznika jahala su u pravcu zapada u oštrom galopu.

Šta je Voker smerao?

Najverovatnije je hteo da dvojicu gonilaca iz Dodž Sitija, Holideja i Erpa, namami u neku zasedu, gde bi ih uz pomoć svojih novih saveznika likvidirao. Posle toga bi se oslobodio Nortona i Veloka.

Ubica šerifa skovao je opasan, pakleni plan. I sam nije bio siguran da je baš izvodljiv. No, čim bi za trenutak posumnjao u ishod, ponavljao je samom sebi: sve dok su mi Vajat Erp i Dok Holidej za petama, nemam mira. U stanju su da me gone sve do obale. Moram ih se osloboditi na bilo koji način. Drugog rešenja nema.

Ubica se ipak odlučio da ih se os-

lobodi ubistvom iz zasede. Računao je na svoje nove pomoćnike.

Voker je bio uveren da mu je maršal već za petama. Znači, ne treba da čini ništa drugo, do da nađe zgodno mesto za zasedu.

Veče se brzo spustilo i noć je spustila svoju tamnu koprenu, prošaranu bleđim zvezdama. Srećom, razvedrilo se. Sa planina je duvao oštar vetar, tako da su drhtali od hladnoće.

— Ne smemo nipošto paliti vatru! — upozorio je Voker dvojicu lupeža, pošto je primetio da Norton čeprka oko kamenja, tražeći suva drva.

Ubica se pobrinuo da se ne ulogore blizu puta, nego nešto severnije u jednoj udoljici.

Pola sata posle pola noći Voker probudi svoje saputnike.

— Moramo dalje.

Norton se uspravi i reče bunovno:

— Hej, Vebster, da nisi možda umobolan? Zar misliš da ćemo mi jahati dan i noć? Zar ne znaš da sada ima četiri, ako ne i pet sati do svanuća? Kuda si naumio po ovoj mrkloj noći?

— Moramo dalje. Ona dva lupeža su nam se možda po mraku prišunjala prilično blizu. U praskozorje možemo da očekujemo njihove pozdrave usijanim olovom.

Nortona to baš nije mnogo ubedilo.

Voker se vinu u sedlo.

— U redu, momci. Onda vi ostanite ovde i ispavajte se. Ja u svakom slučaju jašim dalje. Čeka me još prilično dug put. Osim toga, ne bih hteo da moje zlato suviše dugo ostane samo, jer bi se u tom sluča-

ju mogli pojaviti neki drugi lupeži i prigrabiti ga. Za tako mnogo zlata mnogi ljudi bi podneli i mnogo veće napore.

To je upalilo.

Velok je odmah bio na nogama. Prema tome, drvoseči nije preostajalo ništa drugo nego da pođe za njima.

Jahali su po hladnoj noći u pravcu zapada prema još uvek dalekim planinskim vrhovima. Voker je uporno gledao napred. Pogled mu je bio čvrsto prikovan za vrhove planina, koji su se jedva nazirali.

Tamo negde, gore, treba da namami svoje gonioce, uvuče ih u klopku i likvidira...

—0—

Vajat Erp nije ni pomišljao da nastavi poteru preko otvorene i pregledne visoravni. Progonjeni ih može primetiti sa velike daljine.

Ko ide u pravcu planina, svako namerava i da ih pređe. Maršalu je šesto čulo govorilo da kauboj grabi prema podnožju planina. Pošto gore u Hokbruk planinama nema ljudi, najverovatnije će momak krenuti preko planina. Tamo ima nekoliko zgodnih prolaza. Vajat je znao za dva. Pod pretpostavkom da će kauboj jahati celu noć, bilo je potpuno besmisleno slediti ga.

Džeri Voker je krenuo zaobilaznim putem zapad—severozapad, svesno i namerno. Drugim putem bi, naravno, brže napredovao, ali bi bilo znatno teže da nađe odgovarajuću klopku za dvojicu gonilaca. U to da su mu Erp i Holidej za petama, uopšte nije sumnjao.

Vajat Erp nije progutao mamac. Oštro se držao južnijeg kursa, prešao planine na najblažem prevoju, a onda nastavio put preko visoravni Río Blanco prema gradu Sanforu.

Maršal i kockar stigli su u grad sledeće večeri.

Dok Holidej pokaza na pansion na levoj strani ulice. Kraj njega na vratima konjušnice, stajala je devojka.

Kockar pođe prema njoj.

— Možemo li da smestimo konje kod vas, gospođice, samo za jednu noć?

Florans potvrdno klimnu glavom.

Holidej dade znak maršalu glavom. Ovaj mu predade uzde svog konja, pa pohita u pansion da rezerviše sobe.

Dva putnika su se upravo smestila za sto da večeraju, kad im žena vlasnika priđe i na dugačko i na široko ispriča o užasnom slučaju, koji se dogodio nedavno kod njih.

— Zamislite samo, gospodo, bio je to sin, koji je svog rođenog oca ubo nožem! Mladić je kauboj sa dalekog Vesterkrika. Otac je krenuo za njim, i on ga je, ne znamo do duše zašto, ubo nožem.

— Mrtav? — upita Holidej kao uzgred.

— Ko? Rančer, mislite? Ne, mister, on leži kod lekara dve kuće dalje.

Odmah posle večere uputili su prema lekarevoj kući.

Vajat Erp energično zakuca na vrata. Lekareva žena otvori.

— Pardon, madam, moje ime je Erp. Ovo je moj prijatelj — doktor Holidej. Da li bismo možda mogli sa vašim mužem...

— Erp? I doktor Holidej? — zario se muški glas iz mračnog hodnika. — To mora biti neka neslana šala, mister.

Lekar se pojavi na vratima. Pogled mu je ispitivački klizao od jednog do drugog.

Vajat izvadi svoju zvezdu iz džepa i pokaza je lekaru.

— Ja se zovem Vajat Erp, a ovo je Dok Holidej. Mi bismo rado sa vama...

— Ali, to nije! U stvari, ja prosto ne znam šta da kažem! — ote se lekaru. — Vajat Erp i Dok Holidej, ovde, u Sanforu! Svevišnji, kad bi to ljudi znali...

— Oni će uskoro i znati, ako naša imena budete još jednom ponovili — umeša se Dok Holidej.

— Izvinite, džentlmeni. Molim, izvolite uđite unutra. Na žalost, ne mogu da vas uvedem u svoju gostinšku sobu, jer u njoj imam ranjenika. Nisam imao drugu prostoriju u koju bih ga smestio. U ordinaciji nije baš zgodno, jer preko celog dana ulazi svet.

— Kako se oseća ranjenik? — raspitivao se Erp.

— Poznajete li ga?

— Ne, ali bismo vrlo rado za trenutak sa njim govorili, ukoliko je moguće.

Pri slaboj svetlosti, koja je dopirala kroz prozor, moglo je da se nazre da je desno uz zid razmešten krevet.

— Mister Voker, ovde su dva džentlmena, koja žele da razgovaraju sa vama. Iznenadićete se kada budete čuli njihova imena. To su maršal Vajat Erp i doktor Holidej.

Ranjenik se uspravi ječeći.

— Molim vas, ostanite u postelji — reče Dok Holidej tiho.

— Vajat Erp...? — s mukom je prošaputao rančer. — Za ime božje, maršale, šta je sa njim? Šta je sa mojim sinom?

— Mi ne poznajemo vašeg sina, mister Voker. Samo smo u pansionu čuli o nemilom događaju, pa smo došli da se naspitamo o vašem zdravlju.

Ostali su nekoliko minuta. Stari rančer im se zahvali na brizi i ljubaznosti.

Kada su ostali sa lekarom nasamo, ovaj reče:

— Bio je to njegov sin — rekao je prigušenim glasom. — Njegov rođeni sin. Ne znam zbog čega ga je rančer sledio, ali znam sigurno da mu je to bio sin.

— Inače, znate li još nešto o toj stvari? — raspitivao se čovek iz Misurija.

Lekar odmahnu glavom.

— Ne i ovo mi je sasvim dovoljno. Momak mora da se nešto sporečkao sa ocem. Ko zna šta je u pitanju. Stari u svakom slučaju o tome neće da govori.

— Rekoste da je rančer sa Vesterkrika?

— Da, sa Vesterkrika.

Nekoliko minuta kasnije kockar je još jednom otišao u konjušnicu.

Florans je upravo timarila jednog konja.

Kada je ugledala Holideja, uspravila se i rekla:

— Vi imate izuzetno lepe životinje, mister...

— Da, čuo sam da je pre nekoliko dana ovde u ovoj konjušnici bila jedna lepa, bela kobila?

— Bela kobila? — devojkica se za-

misli, a onda klimnu glavom. — Vi mislite na mladog Vokera? Da, on zaista jaši lepu životinju. Međutim, ja smatram da su vaši konji neuporedivo bolji.

Holidej joj pruži novčić.

— Zašto mi ga dajete?

— Da biste sutra mom konju rado dali vode. Tako je navikao, znate. Ako ne dobije svoju porciju vode, onda je čitavog dana hirovit.

Florans se nasmeja. Pri tom u mraku zablistale su dva reda bisernih zuba.

— Da, ima čudljivih životinja.

Kada je Dok Holidej konačno stigao u pansion, zatekao je maršala u sobi kako stoji uz prozor i posmatra ulicu.

— Sada smo jednim udarcem uspeli veoma mnogo. Daleko više nego što smo se mogli nadati. Mladić je pobjegao sa ranča, a stari krenuo u poteru za njim. Baš bih voleo da znam zbog čega je Džeri Voker otišao sa Vesterkrika. Da ga nije možda šerif sledio zato što je ubo nožem svog oca? — razmišljao je Holidej glasno.

— To je teško poverovati, jer čovek, koji je ubijen u Dedvestu, nije odavde.

— I to već znate? — reče kockar iznenađeno.

— Da, skoknuo sam na trenutak do šerifa. To je veoma mlad čovek, bez pomoćnika. Na dužnosti je već pola godine.

— Verovatno je na to veoma ponosan.

— Sasvim tačno.

Obruč oko Džeri Vokera se sada već prilično suzio. Vajat Erp doduše nije znao šta je motiv, osnova

svih događaja, ali nipošto više nije tapkao u mraku.

— Taj momak ima nešto na savesti. To je sasvim sigurno. Nešto, što je podstaklo ne samo šerifa, nego i njegovog rođenog oca, da ga slede.

— Da li je to nešto možda u vezi sa putem ovamo? Nalazim da je veoma čudno da su obojica tako sigurno sledila begunca. Pre svega šerif.

— A kuda treba da se uputi čovek, koji dolazi sa Vesterkrika? Na jug? Tamo se već vrlo blizu počinju da uzdižu ogromni planinski masivi. Na severu takođe. Na zapadu, pak, nalazi se veoma blizu oštra granica. Utaha. Prema tome ostaje put samo na istok.

— Znaite, maršale, mnogo bi nam koristilo kada bismo znali kuda momak sada namerava?

— Ja mislim da on nije krenuo nikad određeno. Prosto je bežao ispred šerifa. Sada, pošto ga je likvidirao, jednostavno će se vratiti.

— Vratiti? Kuda to?

— Na Vesterkrik.

— Verujete li to doista? upita kockar nabravši čelo.

— Ah, ko bi to pouzdano mogao da zna? On je jednostavno napustio Dedvest i krenuo u pravcu odakle je došao. Zbog čega? Došao je tamo, a i šerif takođe. Onda se Džeri Voker vratio istim putem.

— Ipak, vi svakako ne pretpostavljate da će se on usuditi da jaši preko Sanfora?

— Ne. To doista ne verujem. Ta ideja je neprihvatljiva. Prvo je ustrelio šerifa, a onda naumio da dođe ovamo da vidi oca, koga je sam

doveo u tako teško stanje. Ne zvuči logično.

— Nije isključeno da će se momak vratiti na ranč, da sprovede tamo nešto što nije mogao dok mu je otac bio na imanju.

— Nije isključeno.

Erp i Holidej gotovo sve su uspeili da saznaju i dovedu u vezu. Jedno im je ipak ostalo nepoznato: da ubica šerifa Džeri Voker ima dva nova opasna saveznika.

—0—

Puna dva dana su se tri razbojnika pela uz planinu. Voker se s vremena na vreme zaustavljao i postavljao na neko prikladno osmatračko mesto odakle je mogao da posmatra okolinu.

Ubica noću nije više spavao. Bio je uveren da gonjoci moraju biti negde u blizini.

Bio je takođe uveren da je Vajat u stanju da se preko dana pritaji i ostane neprimećen, kako bi usred noći iznenada napao. Isto tako bilo mu je jasno da maršala neće sprečiti prisustvo ovejanih lupeža, kao što su Norton i Velok. Zbog toga je morao da bdi. On mora da bude napadač. Nipošto ne sme to preimućstvo prepustiti maršalu.

Dremež ga je sve češće savladao. Ali, on se opirao, ili, bolje rečeno, njegov ogroman strah od gonilaca.

To se, naravno, odnosilo na dan. Mogao je, istini za volju, da postavi na stražu i dve pohlepne hijene, koje je vodio sa sobom, ali je od toga zazirao. Na licu im je čitao šta smišljaju. Naročito se na Veloko-

vom licu moglo videti kako zamišlja podelu zlata.

Vokera je mučila još jedna stvar: kako da ispliva iz kaše, koju je sam zakuvao, pošto, jasno, nije bilo ni zlatne žile, ni zlata. Stavljajući u razmišljanjima sve mučne okolnosti na tašove terazije, zaključio je ipak da je bezbedan pod zaštitom ova dva lupeža.

Neobične stvari dešavale su se i sa dvojicom Vokerovih pratilaca. Postali su podozrivi i nepoverljivi jedan prema drugom. Kada bi jedan razgovarao sa Vokerom, drugi bi se trudio da čuje svaku reč.

U takvom raspoloženju jahali su kroz planinu već puna dva dana.

Noću je stražario Voker i provodio devet sati u napregnutosti i strahu. Preko dana su uglavnom stražarili Velok i Norton. Na taj način, nikako nisu mnogo napredovali.

Trećeg dana, kada se Voker spremao da legne i odspava, Velok promrsi ljutito:

— Hej, Vebster! Gde je konačno ta tvoja zlatna žila?

— Preko, na Vesterkriku.

— O! Pa koliko onda još name-
ravaš da se muvaš ovde, po ovim prokletim planinama? Zar ne misliš da je moguće da su ona tvoja dva kopača odavno drugim putem otišla do Vesterkrika i ispraznili gnezdo?

Voker, koji se već bio spustio na zemlju i uvio u pokrivač, naglo ustade. Bio je tako iscrpljen, da više nije bio u stanju trezveno da razmišlja.

Da, to je zaista moguće! To, da su Vajat Erp i Dok Holidej obišli pla-

nine, otišli napred i očekuju ga na visoravni Rio Blanco!

Ne, to bi bilo teško poverovati. Ili? Zar nije bilo moguće da maršal mnogo više zna. Da već sada zna njegov pravac bekstva i cilj. Nije isključeno. O tom Erpu je svašta čitao i slušao. Ono što je bilo najstrašnije, bilo je to, da je baš taj Vajat Erp, o čijim je delima sanjao, koga je čak i upoznao i još više od toga, koji ga je izvukao iz nevolje, sada bio njegov protivnik. Pratio ga je u stopu.

U svojim razmišljanjima Voker je stigao dotle, dokle i svi dosadašnji protivnici čoveka iz Misurija. Naime, zaključio je: mene neće uloviti. Mene ni u kom slučaju! Ja nisam kao ostali. Mudriji sam, spretniji, lukaviji i izdržljiviji.

Sumnja da se Vajat Erp nalazi na Rio Blanco visoravni naterala ga je da promeni plan. Zar ne bi bilo najbolje da se umesto zadržavanja u planinama požuri? Sigurno. Postavljalo se samo pitanje kuda?

Ovu dvojicu bandita poveo je samo zato da mu pomognu da se oslobodi gonilaca. Ako mu sada nisu za petama, možda bi mogao...

Ali, ne. Na istok bi bilo besmisleno. Konačno, maršal može stići i tamo, kao što je verovatno stigao na visoravan Rio Blanco.

Znači, mora natrag. Ta misao mu je sinula još prethodne noći. Da, da, mora na zapad, na Vesterkrik. Tamo je odista bilo zlata. Ono, doduše nije bilo ni u kakvoj špilji, nego u teškom sanduku, koji se nalazio u kući njegovog oca.

To zlato mu je bilo i te kako potrebno. Bar jedan deo. Morao je pokušati na svaki način da stigne na

sever. Na jugu su bile planine. Na severu takođe. Međutim, južni deo bio je znatno gušće naseljen, pa prema tome i mnogo opasniji za ubicu.

S vremena na vreme pojavljivala mu se pred očima slika Dika Kirbija. Jeziva slika, kada ga je one noći podigao iz lokve i okrenuo da mu vidi lice, kako bi utvrdio da je mrtav.

Da, on je ubio Dika Kirbija. Ubio je šerifa!

Norton se nestrpljivo premeštao s noge na nogu.

— Hej, Vebster, jesi li čuo šta je Velok pitao?

— Naravno da sam čuo. Ne samo to i razmišljao sam. Pazite dobro: ja ću sada spavati dva sata, a onda krećemo. U oštrom galopu na zapad. Budno stražarite i pripremite sve za polazak. Izgleda da ona dva lupeža doista nameravaju da stignu do zlata pre nas. No, bez brige. To baš nije tako jednostavno za ljude koji se ne razumeju.

— Možda se razumeju prilično — primeti Velok.

— Ne, uopšte se ne razumeju. To znam sasvim pouzdano. Konačno, ja sam sa njima prvo razgovarao.

— Zar nije rekao da su ga iznenada napali? — upita Velok drvošeću, kada je Voker zaspao.

— Može biti, ali nije ni važno. On je već prilično smušen. Sve me to ne zanima. Mene jedino zanima zlato!

I sa revolverašem nije bilo drugačije. I on je jedino mislio na zlato. Pomisao na žuti, sjajni metal, potpuno je potisnula njegovu opreznost.

Voker se prvo samo pretvarao da

spava. Ispod poluspuštenih kapaka motrio je na dvojicu lupeža i razmišljao kako da ih se otrese na najlakši mogući način.

Konačno je zaspao, skrhan umorom.

Velok ga je probudio oko devet sati.

— Hej, Vebster, ustaj!

Ubica skoči na noge i bunovno počeo da se zanosi. Još dok je ustajao, dograbio je i otkočio revolver.

Dva lupeža su već znala za to, pa se nisu ni uplašila. Mislili su da Vebster veruje da svakog trenutka mogu da ga napadnu.

— Hej, Vebster! — reče Norton, pošto su već dugo bili u sedlu. — Ti stalno buncaš nešto o nekom maršalu i lekaru. Šta oni imaju s tobom?

Džeri Vokeru se sledi krv u žilama. Prokletstvo! Zar se izbrbljao u snu!

Znači, krajnje je vreme da se odvoji od ove dvojice. No, kako to da izvede? Bili su budni i oprezni kao psi čuvari i sigurno bi ga nemilosrdno ustrelili, kada bi posumnjali da ih je obmanuo.

Bez prestanka je razbijao glavu kako da se oslobodi svojih pratilaca.

U planinskim predelima, u kojima je odrastao, to ne bi predstavljalo teškoću. Već je mogao da nađe neko rešenje. S druge strane, bio je svestan da su mu još potrebni zbog toga što mu je maršal za petama.

Uskoro se pokazalo da su lupeži postali podozrivi.

Kada je mrak počeo da pada, ugledali su krovove nekog naselja pred sobom.

— Šta je to? — upita Voker, na bravši čelo. On doista nije znao gde se nalaze. Bar ne tačno.

— To je Sanfor — reče Velok hrapavim glasom.

Sanfor! Kao udarci čekića dobovalo je sada u glavi mladog Vokera. Sanfor! Zar to nije grad, u kome je ubio oca?

Da, to je bio isti grad. Tamo je živela devojka Florans, tamo je bio pension i tamo se, najverovatnije, na groblju našao krst sa nekoliko brojki. Njegov, samo datum smrti, jer ljudi u Sanforu ništa više nisu znali o njegovom ocu.

Norton pokaza u pravcu severozapada, prema kućama utonulim u mrak.

— Tamo ćemo spavati.

— U Sanforu! — gotovo kriknu Voker.

— Da! — potvrdi revolveraš.

— Ali...

— Šta, ali? — upitala su obojica u isti glas.

Voker je kipteo od gneva. Bio je u očajnoj situaciji.

— Pa, hteo sam da kažem, ona dvojica bandita. I oni su možda tamo u gradu. Gotovo sam siguran u to, jer na daleko nema drugog naselja. Ovo je jedino.

— Pa šta? Bar se možemo odmah sa njima obračunati — preseče ga Norton.

Ubica je hteo još nešto da kaže, ali se iznenada u ruci Kasa Veloka stvorio revolver i čulo neprijatno škljocanje metala.

— Jahaćemo u Sanfor — rekao je tonom, koji ne trpi pogovor.

—0—

Jahali su u Sanfor.

Voker je bio na čelu. Revolveraš Velok odmah iza njega, dok je Norton bio na začelju.

Svetlost iz barova i saluna dopirala je na glavnu ulicu. Na sve strane odjekivala je muzika iz muzičkih automata i mešala se sa povicima i smehom.

Kada su stigli blizu konjušnice, u kojoj je radila lepa, mlada Florans, ubica uvuče glavu u ramena.

— Šta ti je? — upitao ga je Velok ljutito.

— Pusti ga. Možda mu je hladno — dobaci Norton.

Onda su stigli do pansiona, u čijem hodniku je Džeri Voker potegao nož na svoga oca.

Čuo je iza sebe glas Kasa Veloka.

— Stoj, ovo je pansion. Tu ćemo se smestiti. Moram konačno da se odmorim u postelji.

Voker je ćutao.

Na to Kas Velok potera svog konja uz njegovog.

— Hej, šta je s tobom?

— Ja ću da jašim dalje.

— O...?

— Da.

— Jesi li čuo, Džube?

— Svakako da sam čuo.

— Pa onda? Hoćemo li možda da se raspravljamo?

— O tome ti treba da odlučiš — izvlačio se drvoseča.

— Tako dakle? Ja treba da znam! U redu, čuo si, Vebster. Pošto ja odlučujem, ponavljam još jednom: ostajemo ovde.

Voker povuče uzde i bela kobila krenu. Velok se munjevito stvorio do njega i uhvatio konja za uzde.

Voker naglo okrete glavu. Uprkos mraku, Kas Velok je video da

mu oči sevaju. Takav izraz još nikad nije video na licu tobožnjeg kopača zlata.

— Šta ti pada na pamet? — prosihta Voker.

U to im je prišao i Norton.

— Pustite to! Zbog čega bismo se mi ovde tukli? Ima važnijih problema. Ja, na primer, već dugo lupam glavu time zbog čega su Vebster i dvojica njegovih napadača stigla do Dedvesta, a nisu se smestili u Sanforu.

Voker se trže. Prokletstvo! Zar baš ovaj medved da otkrije prazninu u njegovoj brižljivo ispletenoj mreži laži.

— Lupaš glavu nepotrebnim stvarima — reče Velok otegnuto. — Ako naš dragi Vebster hoće da nas naveze na tanak led, ne brini. Onda će on prvi biti u vodi preko glave, he, he, he!

Divlji, opasan smeh zaorio se glavnom ulicom Sanfora.

— Slušajte, momci: nešto ću vam reći. Uopšte ne morate da dalje idete sa mnom, ukoliko nešto sumnjate. Ja sam pobegao iz Vesterkrika i grabio prema istoku. Stalno prema istoku. Hteo sam u Sulfur, pa sam zalutao. Ovo mesto ovde nisam video. Jahao sam i jahao celu noć i onda se ujutru iznenada obreo u Dedvestu. Uprkos tome, gonjoci su mi bili za petama. Stigli su me.

— Ali, ti nisi mogao za jedan jedini dan da stigneš od Vesterkrika do Dedvesta — prekide ga revolveraš.

— Naravno da nisam! Konačno, nemam krila! Uz put sam se sklonio od kiše u jednu planinsku kolibu.

Ne bi se moglo reći da su Norton i Velok bili naročito bistri. U protivnom bi svakako, pored sve pohlepe za zlatom, sigurno otkrili slaba mesta u Websterovoj priči.

— Zbog čega nećeš da ovde ostanemo i odmorimo se? — pokušavao je da sazna Norton.

— Zbog toga što moram dalje i zato što ni u snu neću da dozvolim da ona dva psa moje...

Na suprotnoj strani ulice otvoriše se vrata. Voker je prepoznao siluetu čoveka, koji mu je nedavno, one kišne noći, otvorio vrata.

Ubica šerifa okrete glavu.

— Ja ću da jašim dalje. Ako vi baš hoćete da ostanete ovde, onda to i učinite. Ja u svakom slučaju neću dozvoliti da se oni dočepaju mog zlata. To sam vam već rekao. Konačno, nisam ja uzalud godina-ma kopao i tražio, da jednog dana dođu dva lupeža i odnesu mi bogat plen. Na kraju, hoću da vidim neko dobro od tog zlata. Hoću da kupim ranč. Ako još ne moram vama da dam po četvrtinu, mogu da kupim salun i jednu radnju. U njima bi zaposlio ljude da rade za mene.

To je bilo dovoljno. Norton je prvi popustio.

Kas Velok nipošto nije hteo da pusti Nortona da ode. Zato je krenuo, iako mrtav umoran.

Ubica u bekstvu je odahnuo sa olakšanjem, kada su konačno krenuli.

S leve strane se nalazila lekareva kuća. Stari Voker, koji je tamo ležao u zamračenoj prostoriji, nije ni slutio da topot kopita ispod prozora potiče od konja njegovog sina.

Džeri Voker je uspeo! Opasni Sanfor se ubrzo našao daleko iza njega. Grabili su u oštrom galopu prema zapadu.

—0—

Dok Holidej i Vajat Erp su u Sanforu saznali rančeroovo ime, a to je bilo već veoma mnogo.

— Siguran sam — rekao je maršal — da će tamo biti čitava gomila Vokera. Ali, ipak ćemo nekako naći ranč.

Holidej je bio istog mišljenja. Samo nije bio tako uveren kao Erp da će ubica odjahati na svoj ranč.

— On možda nešto sasvim drugo smeru, maršale. Možda je negde u blizini.

— Naravno — složio se Erp. — Priznajem da nipošto nisam tako siguran da se on uputio svojoj kući. Samo, pošto takva mogućnost ipak postoji, moramo pokušati.

— Možda je on uveren da mu je otac mrtav i hoće da se vrati kući samo da bi pokupio novac, ukoliko se, naravno ne nalazi u banci.

Oštroumnii kockar napravio je pun pogodak.

Erp i Holidej su odjahali do Sulfura. Bilo je veče kad su stigli u grad. Kockar je zaustavio svog konja ispred Kerolovog saluna.

— Bila je to jedna prilično iscrpljujuća i zamorna deonica, maršale. Nećete imati ništa protiv da ovde popijem jednu rakiju, zar ne?

Vajat odmahnu glavom.

— Naravno ne, Dok. I meni će jedna jaka kafa i te kako prijati.

— Siguran sam da ćete je dobiti.

Vezali su konje za prečku i stupili u lokal.

Dok Holidej, koji je išao napred, nije uspeo sasvim ni da otvori vrata, kada u tom pravcu odjeknuše dva pucnja.

Samo čovek sa takvim refleksima mogao je munjevito da reaguje. Bacio se odmah u stranu i u padu izvukao oružje.

Meci iz njegova dva srebrom okovana revolvera leteli su jedan za drugim i koščatom čoveku uz šank izmakla tle pod nogama.

Pored koščatog čoveka stajao je drugi, malog rasta, sa kreolskim licem i bujnim, crnim brkovima. I on je pucao. Njega je takođe pogodio Holidejev metak.

Meci ove dvojice razbili su staklo na ulaznim vratima u paramparčad. Čovek sa kreolskim licem bio je pogođen u desnu mišicu. Njegov prijatelj ležao je na podu kraj šanka.

Treći napadač stajao je iza vrata, kako bi, čim Holidej kročio unutra, osuo vatru. No, pošto Holidej nije stupio u lokal, čekao je uzalud.

Iza pritajenog napadača pršte okno, odjeknu pucanj i izbi mu kolt iz ruke.

Pucao je Vajat Erp. Zatim je drškom revolvera izbio ostatke okna iz okvira. U levoj ruci je držao svoj teški bantlajn specijal.

Maršal je upravo hteo da baci pogled prema ulazu, kada u lokal stupi kockar. U desnoj ruci je držao revolver, koji se još uvek pušio. Hitro je prišao čoveku sa kreolskim licem.

— To je bio prilično bučan doček, momci. Baš mi se dopada!

Onda je spretnim pokretom izvukao kreolcu revolver iz opasača. Zatim se sagao i razoružao čoveka na podu.

Ni Vajat nije gubio vreme. Razoružao je prikrivenog strelca iza vrata.

Čovek, koji je sedeo u dnu lokala za klavirom, prestao je da svira i sedeo kao okamenjen.

Vlasnik lokala se grčevito uhvatio za šank, dok je prisutnim gostima od straha zastao dah. Sve se tako munjevito odvijalo, tako da niko u stvari nije mogao ni da shvati šta se zapravo zbiva.

Džoe Vatson je stajao za šankom i to u proćelju. Kao i svi ostali, nije se pomakao, paralisan strahom.

Sada, kad se malo pribrao, odlepio se od šanka i stao pred Holideja.

— Hej, šta vam pada na pamet? Pa to je bio pravi, pravcati prepad

— Banditi! — vikao je kreolac. — Pravi banditi, šerife. Ja sam ih video kako gore u Herikstaunu napadaju banku. Zatim su u Grobleju opljačkali jednog krčmara. Strpajte ih odmah iza katanca!

Ledeni pogled Doka Holideja, upućen šerifu, oduzeo je ovom moć govora.

— Ernest, Lari, Džim! Sravnite ih odmah sa zemljom! — vikao je kreolac. — Građani Sulfura, ovo su braća Kornej, koji su ubili dve žene u Džefervilu...

Jedva da je prošlo nekoliko sekundi, od kako je šerif oslovio Holideja i kreolac se obratio prisutnima, kada se prisutni gosti ustremišu na dvojicu stranaca.

Suprotstaviti se svima bilo je besmisleno. Uprkos tome, Vajat Erp

je svom žestinom pesnicom pogodio čoveka, koji ga je prvi napao. Ovaj je stajao do samih vrata, tako da je sada, pogođen maršalovom pesnicom, udario snažno o vrata, a onda kliznuo na pod.

Ni kreolac nije bolje prošao. Ustremio se uz glasan poklič na kockara. U desnoj ruci je držao nož, koji je najverovatnije do tada imao sakriven u rukavu. Holidej naglo podiže ruku, a onda se drška revolvera sa treskom sruči na napadačevu glavu. I ovaj je bio izbačen iz stroja.

Sledećem naletu Erp i Holidej nisu mogli da se odupru. Gomila razgnevljenih gostiju gotovo ih je iznela iz lokala. Šerif Watson, je predvodio gomilu na putu prema zatvoru. Maršalu i kockaru jednostavno nije bilo moguće da sa bilo kim proslave i jednu jedinu razumnu reč.

Iznenada ulicom odjeknu pucanj. Metak je pogodio čoveka uz Vajata Erpa.

— Grom i pakao! — povika jedan. To su verovatno njihovi prijatelji. Bolje bi bilo da ih pustimo!

Ostali su, međutim, uporno nastavili.

Tri minuta kasnije maršal iz Dodž Sitija i Dok Holidej našli su se u jednoj od dve ćelije zatvora u Sulfuru.

Šerifu je konačno uspelo da sve ljude istera iz svoje kancelarije, izuzev predsednika opštine i sudije Bighama.

Čovek iz Misurija doviknu šerifu:

— Naložite nekom da skloni naše konje ispred saluna, šerife,

— Odmah da si zavezao, čoveče!
— siktao je predsednik opštine. —

Vas dvojica ovde nemate šta da govorite ni da zahtevate. Bićete obešeni, zar ti to nije jasno? Preko, u krčmi, leži ubijen čovek...

— Još ne, uzvratu Holidej ledeno! — Rečite da naše konje sklone ispred saluna, šerife! Ako slučajno budu nestali, za to ćete vi biti odgovorni.

Sa ulice su dopirali povici.

— Obesite ih!

— Na konopac!

Sa ovim su na Divljem zapadu bli veoma brzi.

— Eto, slušajte samo što ljudi viču! — reče predsednik opštine i lupi se u grudi. — Da, momci, nećete lako moći da sprovedite ono što ste navikli. Znamo mi dobro vas, braću Kornej. Uostalom, na šta mi čekamo, sudijo? Rekao sam vam: to su braća Kornej i zaslužili su sedmostruku smrt. Izručite ih građanima!

Šerif Watson, inače dobroćudan, i pravičan čovek, bio je sav izvan sebe. Nakašljao se i rekao:

— Ja ću sada da idem napolje i govoriću sa ljudima. Vi, predsedniče, morate čuvati sporedan ulaz, a sudija za to vreme može malo da prorešeta lupeže i ispita ih.

— Ne zaboravite konje! — doviknu Vajat za čovekom, koji je, u Sulfuru predstavljao zakon.

Sudija Bigham bio je star, pogrbljen čovek. Imao je proređenu kosu i nosio naočare sa zlatnim okvirom. Koža mu je bila suva kao pergament, razapeta preko jagodičnih kostiju. Nosio je crno odelo, koje je na reverima i rukavima bilo pokriveno mrljama. Ni košulja mu više nije bila naročito bela.

Privukao je stolicu uz rešetke, onda odmerio kockara i rekao:

— Tako, prijatelju, a sada ćeš mi ispričati kako se zoveš.

— Ja nisam sa vama išao u školu, mister. Dakle, molim vas da to imate u vidu...

— U redu. — Bigham zbunjeno prođe prstima kroz retku kosu i pritvorno se osmehnu. — Dakle, kako se vi zovete?

— Holidej.

— Dobro, trenutak samo. Moram da uzmem papir i pero.

Predsednik opštine mu prinese pribor za pisanje i privuče još jednu stolicu, kako bi imao na čemu da piše.

— Tako, vi se, dakle, zovete Holidej?

Predsednik opštine uzviknu ljutito:

— Taj momak laže, sudijo! Zar to ne primećujete? On je Ed Kornej, a ovaj drugi je Džoe. Zašto ne pročitate poternice, sudijo? Ja sam to upravo učinio. Tamo piše: Ed je visok, vitak, plavih očiju i smeđe kose. Drzak, razmetljiv i opasan revolveraš...

Holidej se osmehnu.

— Doista odgovara. — Zatim se obrati maršalu. — Zar ne nalaziš, Džoe?

— Eto, čuli ste, sudijo. Slučaj je kristalno jasan.

— Potpuno jasan — dodade Holidej hladno.

Sudija nestrpljivo lupi rukom o stolicu.

— Moram vas zamoliti, predsedniče, da me ne prekidate stalno. Ili je ovo moj posao, ili možda vaš? Dakle, molim vas da se ne mešate i da se držite postrani. Moja je duž-

nost da saslušam zatvorenike. Dakle, vi se zovete Holidej?

— Ali, taj momak laže, sudijo! — bunio se predsednik.

Na to mali sudija skoči, gurnu naočare na čelo i povika:

— Predsedniče Hik! Naređujem vam da napustite ovu prostoriju ako me samo još jednom budete prekinuli u vršenju moje službene dužnosti.

Predsednik besno steže usne.

Sudija Bigham se ponovo sruči na stolicu.

— Holidej ste, dakle, rekli? U redu. Molim vas vaše ime, mister Holidej.

— Džon. Džon Henri.

— Džon Henri — ponovi sudija i počeo da škripi perom po hartiji.

— Zanimanje, mister Holidej?

— Zubni lekar.

— Na to sudija podiže glavu.

— Zubni lekar? Znači, vi ste doktor?

— Da.

— Oh! — nije mogao da izdrži predsednik. — Podmukla laž! Bedna, prljava laž! Sudijo, za ime neba, nemojte dozvoliti da vam ta braća oduzimaju vreme. Zar ne primećujete šta je ovom lupežu namera? Hoće ni manje ni više nego da vam se predstavi kao Dok Holidej. Nedostaje još samo da se onaj drugi, ukočeni tamo, javi s tvrdnjom da je maršal Vajat Erp lično.

Sudija ponovo skoči sa stolice i ispruži ruku, pokazujući vrata.

— Predsedniče!

— Da, da, u redu je. Odlazim.

Predsednik opštine napusti zatvor, lica crvenog od gneva.

Bigham ponovo sede.

— Konačno, sve mora da ima

svoj red. Dakle, vi se zovete Dok Holidej. U redu, zapisano je. A vi, mister? Vaše prezime je znači Erp?

— Tačno.

— Vajat Erp, pretpostavljam?

— Da.

Stari sudija je sve to mirno zapisivao.

— Znate, to nije ništa naročito. Samo sve treba da bude zapisano. Sreo sam ja do sada grdne ludake. Na primer, gore u Omahi, gde sam sedamnaest godina bio sudija, u zatvor je jednog dana dospeo Napoleon Bonaparte, a i Džordž Vašington. Nećete mi verovati, ali do sada sam sreo Muhameda, pa i kineskog cara. Prema svakom od njih postupalo se pravično — dodao je patetičnim glasom. — Svako je dobio reč i izjavio za zapisnik ono što je hteo da kaže, pre nego što je gr! Pri tom je rukom učinio pokret koji je nedvosmisleno ukazivao na zatezanje konopca oko vrata.

Vajat Erp je sve vreme pažljivo posmatrao. Ovaj sudija očigledno nije bio zao čovek, ali je već bio prilično star i izlapeo.

— Slušajte, sudijo, ako do vas dođe Napoleon, onda morate da imate sažaljenja za njega što je toliko godina posle svoje smrti stigao u zatvor i što ga jedan sudija Sjedinjenih Država, saslušava. Ali, šta biste rekli na to, ako su to što ste zapisali zaista naša imena? — Na usnama mu je zaigrao jedva primetan pakosan osmeh.

— To i jesu vaša imena, džentlmeni. Ja sam ih notirao. To sam učinio i sa Napoleonovim imenom.

Na to Holidej naglo provuče ruku između rešetaka i dokopa sudiju za revere. Privukao ga je uz samu rešetku.

— Pazite dobro, sudijo, šta ću vam sada reći! Moje ime jeste Holidej. Džon, Henri Holidej. Ovaj čovek se zove Vajat Erp i maršal je u Dodž Sitiju. Ona dva konja, koja su malo pre stajala pred salunom, pripadaju nama. Momci, koji su malo pre u salunu pucali na nas, pripadaju Kaligerovoj bandi. Maršal je pretukao Džima Kaligera. Onaj kreolac je Saltan Georg. Mi smo pre dve godine imali sa bandom dole u Telberiju gadan sukob. Da bi se sada izvukli iz neprilike, tvrde da smo mi braća Kornej. Mogu vam samo reći još to da svaki iole savesni i obavešteni šerif, predsednik opštine i sudija u ovoj zemlji treba da zna da su oba brata Kornej pre sedam meseci ubijena u Šeridanu. Vajat Erp i Luk Šort su ih uhvatili.

— Da, da, sve ću to ja pribeležiti, mister Kor... mister Holidej.

— Pustite ga, Dok — reče Vajat. — Nema nikakve svrhe. Sudija je toliko star da bi već odavno trebalo da bude u penziji. Da nije tako, već bi shvatio svoju zabludu.

Holidej pusti Bighama.

Stari sudija bio je teško pogođen ovim rečima.

— Šta to treba da znači, mister Kor... mister Erp?

— Treba da znači da ću se pobri-
nuti da budete uklonjeni sa tog
mesta, mister — reče mu maršal
oštro. — Dok vi, vaš šerif i vaš vrli
predsednik spavate, Kaligerova ban-
da će ukrasti naše konje i odmagli-
ti s plenom. Inače, da ste vi još
uvek sposobni da razložno mislite,
tražili biste od mene da vam poka-
žem svoju zvezdu i, dalje, pitali bi
me da li poznajem nekoga u Sulfu-
ru. U tom slučaju bih vam ja od-
govorio da poznajem sarača Ričar-
da Sonima, da poznajem vlasnika
pilane Korinta, kao i starog Loga-
na.

Sudija ustuknu.

— Zvez... — mucao je. — Vi
uopšte ne nosite zvezdu, mister!

Vajat izvuče zvezdu iz džepa i
pruži je kroz rešetke.

Bigham je prihvati mršavim prsti-
ma, popravi naočare i istrča napo-
lje. Na tremu je stajao predsednik.
Šćepao je zvezdu iz sudijine ruke i
strpao u svoj džep.

— Nemojte dozvoliti da vas za-
vara zvezda, sudijo. Slučaj je jasan.
Građani će još danas podići vešala.
Sutra ujutru će posetiti obojica. A sa-
da bi bilo najbolje da odete kući i
da se odmorite. Sve ovo je bilo su-
više za vas. Prepustite mlađima da
urede ostalo.

Rekavši to, formalno je gurnuo
sudiju.

Stari Bigham se teturajući uputi
naz ulicu, oborene glave.

Vajat Erp je bio u pravu. Kali-
gerovi su hteli da uhvate maglu
čim su se povratili. Međutim, Badi,
koga je metak okrznuo po slepooč-
nici, nije još imao snage da se od-
lepi od šanka.

— Sačekajte, moram da stavim
zavoj. Donesite mi peškir.

Džim potrča u kuhinju, odgurnu
krčmara u stranu, strže peškir sa
eksera i vrati se u lokal.

Kreolac je ječeći trljao slepooč-
nicu, gde ga je pogodila cev Holi-
dejevog kolta. Istovremeno Džim
Kaliger je trljao bradu.

— Prokletstvo! Onaj maršal još
uvek udara kao čekić!

Vlasnik saluna je čuo ove reči.

Banditi nisu obraćali pažnju na
njega, jer su bili zauzeti previja-
njem povređenog Badija. Konačno
je i to bilo uređeno. Saltan se us-
pravi, još se držeći za bolno mesto.

— Moram da zagnjurim glavu u
vodu. Ako ovakav sednem na konja,
posle tri milje skupljaćete me sa
zemlje.

Džim Kaliger podiže desnu ruku.

— Ljudi, mislite na konje. Na ko-
nje one dvojice. — Potrčao je pre-
ma vratima i naglo ustuknuo. —
Prokletstvo! Upravo nailazi šerif.

— Hvatajmo maglu! — procedi
Badi.

Tri bandita otrčaše kao bez
glave. Na sledećem uglu poprečne
ulice čekao ih je ostali deo bande,

— Neka su prokleti! — psovao je vođa. — Bilo je veoma gusto. Ne znam samo šta je vama bilo? Jeste li poludeli? Trebalo je da pokušate da se neopaženo izmigojite. I šta ste mislili, kakav ishod je mogao da ima napad revolverima na Doka Holideja i Vajata Erpa?

Badi se stenjući popeo u sedlo i pokušao da se pravda.

— Lepo si to ispričao, gazda. Ali, ti si bio daleko od gužve, dok smo Salt i ja bili tačno na udaru prema vratima. Nismo imali drugog izbora. Džimi je prepoznao Vajata Erpa i u tri skoka se našao iza vrata. Pre nego što smo se snašni, vrata su se širom otvorila i Dok Holidej je ušao u lokal. Odmah sam pucao, a i Saltan takođe. I...

— Šta: i? — grmeo je gazda.

— Pa da, ti si, u stvari, u pravu. Tim psima je teško doskočiti. Kockar iznenada više nije stajao tu, iako je sekundu ranije stajao. Ne znam prosto kako to da kažem. Tek, umesto da stoji, ležao je na podu i pucao.

— Dva metka, dva ranjenika — rugao se gazda. — Krenimo!

Kreolac je sedeo na konju lica izobličienog od bola. Nije ga samo bolela čvoruga na glavi, nego ga je mučila i rana na ruci.

To je doista bilo glupo napasti Vajata Erpa i Doka Holideja revolverima. Oni su bili suviše hladni i suviše opasni, kao i brzih refleksa.

Kaligerovi su brzim tempom grabili prema severu. U poslednjem trenutku, gotovo za dlaku, izbegli su sudbinu, koju nesumnjivo zaslužuju.

—0—

U zatvoru je vladala tišina.

Dok Holidej je sedeo na tronošcu i pušio, a Vajat Erp na postelji, Niko se nije pojavljivao.

Kockar proluta pogledom po ćeliji.

— Hm, ovde baš nije komforno, ali se da izdržati i ne košta ništa. Baš šteta, ja sam se tako radovao rakiji.

— Nije isključeno da će jedna stići i ovamo.

— U to baš nisam tako siguran, maršale. Ovo ovde vam je neko veoma čudno, neobično društvo. Sudija je izlapeo, predsednik opštine verovatno sad negde u krčmi vodi glavnu reč, a šerif se dao u poteru za Kaligerovima.

Doista, u zatvor više niko nije svratio.

Najzad se maršal i Holidej sručiše na postelju i zatvoriše oči.

Šerif Watson je, trčeći, od zatvora prema krčmi, uganuo nogu. Dva prijetelja su mu pomogla da nekako dođe do kuće. Zbog toga se i dogodilo da dva zatvorenika više nisu videla šerifa.

Džeri Voker je hteo da obiđe Sulfur, ali ga je, hteo ne hteo, put doveo do grada.

Zora je svitala. Jahali su laganim korakom kroz glavnu ulicu. Voker iznenada zaustavi konja. Pogled mu je ostao prikovan za dva rasna konja, privezana pred Kerolovim salonom.

Naravno, to su bili konji Vajata Erpa i Doka Holideja. Voker ih je video još u Dedvestu i dobro zapamtio, tako da bi ih prepoznao i u polumraku kroz pet godina.

Ledeni strah protrese telo mladog ubice. Već je hteo da obode svog konja i pobegne bezglavno, kad mu sinu ideja.

— Hej, pa to su konji one dvojice lupeža!

— Šta? — uzviknuše Vokerova dva pratioca u glas.

— Da! Napred, uzećemo ih! Na taj način oslobodićemo se gonilaca.

Sjahao je, odvezao konje sa prečke i poveo životinje s desne strane.

Posle toga su galopom odjahali iz grada.

Velok doviknu Nortonu:

— Naš novi prijatelj nije baš nevešt. Ima tri konja. Mogao bi baš da da nama po jednog.

Velok je dobio Holidejevog, a Norton maršalovog konja. Šta li bi sad rekla ova dvojica lupeža, kada bi znala čije konje vode!

Hitro su grabili prema zapadu, prema udaljenom, Vesterkriku.

Kada je svanuo dan, otvoriše se vrata zatvora.

Sudija Bigham proturi glavu.

— Dođite samo bliže, stari! — doviknu mu Holidej.

Bigham zakorači unutra i, pre nego što je zatvorio vrata, oprezno osmotri ulicu.

— Ja, ja više nemam zvezdu. Predsednik mi je oteo iz ruke. A dole, na trgu su podigli dvojica vešala. Tamo su poslednji put visili blizanci Džonker. Ali, to je bilo davno. Da, i šta sam ono još hteo da kažem, ovaj, ja sam star čovek.

— To već znamo — prekide ga kockar grubo.

— Tako je. Zbog toga nisam mogao da se suprotstavim.

— Šta je sa našim konjima? — upita maršal.

— Zbog toga sam ovde. Stajali su preko cele noći ispred saluna.

— Kakva bezočnost!

— Da, bilo mi je žao životinja, pa sam odlučio da odem i da ih smestim u štalu mog zeta. On ovde ima mesarnicu. Moja kćerka ga je upoznala gore u Čikagu. Trebalo je da ostanemo tamo da živimo. — Ovaj bedni, mali Sulfur nije za nas, ali je Lizi žudela za planinama.

— Šta je sa konjima — prekide ga čovek iz Misurija nestrpljivo.

— Ah, da, to sam upravo i hteo da vas obavestim. Oni su, znate, nestali.

— Nestali?

— Da, na žalost.

— Kada ste to primetili?

— Sačekajte samo, sve ću vam

po redu ispričati. Bilo je negde oko pet sati ujutru, kada sam otvorio ulazna vrata. Čuo sam kako sa istoka nailazi grupa jahača. Prolazili su glavnom ulicom. Oprezan, kakav sam, nisam otvarao vrata širom, niti sam ih zatvorio, da ne skrenem pažnju na sebe. Da sam u Čikagu, verovatno ne bih na to obraćao pažnju, ali ovde je sve to drukčije. Ovo je jedan užasan, opasan kraj. Kad se samo setim kako su braća Džonker došla ovde u grad, besnela i orgijala. Ona jučerašnja pucnjava u salunu bila je u poređenju sa tim nedeljna molitva. Kratka i upečatljiva. Ali, blizanci Džonker...

— Pričajte konačno dalje — prekide ga maršal i priđe rešetkama. — Dakle, došli su jahači.

— Ah, da tri jahača. Prvo su hteli da nastave dalje, a onda jedan naglo zastade. Jahao je belu kobilu.

— Kažete belu kobilu?

— Da, zar ga poznajete? — upita Bigham, začuđeno kao dete.

Holidej promrsi.

— I taj momak je naše konje poveo sobom, zar ne?

— Otkud vam ta ideja? Baš je tako bilo. Zaustavio je konja, sjahao i odvezao vaše životinje sa prečke. Onda je nastavio put.

— Sudijol! — reče maršal ledeno. — Nalažem vam sada nešto što je u vašem sopstvenom interesu. Odmah mi dovedite šerifa. Moram hitno da govorim sa njim.

Kada je stari hteo još nešto da kaže, kockar podviknu:

— Napred, krećite!

Bigham ustuknu. U kockarevoj desnici je ugledao deringer. Saplićući se i sa rukama dignutim iznad glave istrčao je napolje.

Potrajalo je puna dva sata, pre nego što se nešto pokrenulo. A i to se dogodilo samo zbog toga što je Holidej jednim metkom iz deringera razbio okno na prozoru.

Nekoliko sekundi kasnije otvorile se vrata i šerif proviri unutra.

— Ne pucajte, to sam ja. Watson.

Bigham, koji je išao za njim, kada je sreo pogled ledenih kockarevih očiju, ustuknu korak i vrati se napolje.

Potrajalo je prilično dugo pre nego što su se vrata ponovo otvorila. Bio je to šerif. Došao je hramajući u hodnik, zalupio vrata za sobom i raskoračio se ispred ćelije.

— Tako, momci. Sad će sve biti brzo. Pripremljeno je šta treba. Kada deca budu u školi, onda će se dogoditi. Ide veoma brzo. Krc, kvrc! Konji se poteraju i — u redu je. Sve je prošlo. Sa Džonkersima je išlo sasvim brzo. Gotovo ništa nisu osetili. Mi imamo iskustva u tome. Naročito ja. Pre nego što sam došao ovamo, bio sam šerif u Ebileni.

— Lažljivče — odbrusi mu Holidej. — U Ebileni je maršal i on izgleda sasvim drugačije od tebe.

— Uprkos tome, ja imam iskustvo sa konopcem. I... — Iznenada je prekinuo u pola rečenice. U kockarevoj desnici zasvetlucao je deringer kratke cevi.

— Samo mirno, šerife i da ne mislite slučajno da se šalim — Holidej je otvorio desnu ruku i pokazao metke. Dve kugle su u oružju, a dve imam u džepu.

— Šta, šta to smerate, Kornej? Mislite na...

— Na šta? Na vaš konopac, možda? Budite oprezni i pazite da vama neko ne zategne konopac. Sada me slušajte dobro! Tamo preko vise ključevi od ćelije. Okrenite se polako i odšepajte do njih. Onda se polako vratite i otključajte vrata.

Vatson je pobledeo i promućao.

— Vi u to ni sami ne verujete.

Holidej se brecnu.

— Napred, mister! Ovo što sam rekao, veoma je ozbiljno. I sami znate da mi nemamo šta da izgubimo! — Kada se Watson okrenuo, Holidej dodade: — I budite veoma oprezni u pokretima desnom rukom. Ja sam veoma nervozan i ako vam ruka slučajno klizne u blizinu revolvera, može se desiti da moj deringer opali.

Šerif se još dobro sećao pucnjave prethodne večeri. Konačno, video je kako ovaj čovek munjevito reaguje i tačno pogađa. Odlučio je da se dobro čuva da ne poćini neku glupost.

Doneo je ključeve i otvorio.

Holidej mu odmah izvuče revolver iz opasaća.

— Tako, šerife, a sad nam pribavite što pre tri konja — naredi maršal.

Vatson ga je gledao iznenađeno.

— Tri konja?

— Da, tri.

Nije bilo nimalo jednostavno pribaviti tri konja.

— Kakva sreća da je vaš otac imao baš tri konja — reče maršal s porugom u glasu. — Tako, a sada ostavite ovde cedulju.

Vajat mu je naložio da napiše: „Uskoro se vraćam”.

Odjahali su iz grada u oštrom galopu. Sudija Bigham stajao je na prozoru svoje kuće i gledao za njima.

Samo što su izmakli iz grada, kada predsednik banu u kancelariju.

Prazna!

Predsednik istrča napolje prema sudijinoj kući.

— Mister Bigham, mister Bigham! — zadihano je uleteo u sudijinu kuću.

— Znam, ona dvojica su odmaglila.

— Još gore.

— Povelj su šerifa, znam.

— Mnogo gore. Predsednik izvuče zvezdu iz svog džepa. Evo, pogledajte šta je pozadi ugravirano.

Sudija popravi naočari i počje da sriće.

— Vajat Erp! Ne, gospode! Baš tako piše, ali to sigurno nije istina.

Kako li se samo Džoe Kornej dočepao zvezde?

— Tako je. To sam se i ja pitao. Nikada i nipošto ne bi nekome uspelo da Vajatu Erpu ukrade zvezdu. Mene je, pošto sam je dobio od vas, pekla u džepu. Za ime neba, sudijo, vi ste načinili najveću glupost u životu.

— Ja? — stari sudija razrogači oči.

— Ko drugi, čoveče?

— Vi, predsedniče, vi! — grmeo je sudija Bigham. Ko me je juče stalno prekidao dok sam hteo da pribeležim slavna imena. Ko me je uverio da sam u zabludi, kad sam već poverovao? Za to imam dva krunska svedoka, zar ne, predsedniče? Nego, daću vam dobar savet. Otputujte na nekoliko nedelja, predsedniče. Ona dvojica će se sigurno vratiti. Maršal će hteti svoju zvezdu i naravno da se sa nekim ovde obračuna.

Predsednik uplašeno uzmače prema vratima.

— A vi?

Bigham pokaza na svoju ćerku.

— Zar ne vidite da ona već pakuje kofere? Nama se već odavno ne dopada ovaj grad. Ako moj zet ne bude hteo sa nama u Čikago, gde moj brat ima ogromnu kovačnicu, u kojoj bi mogao da radi kao ortak, onda neka samo ostane u ovom revolveraškom i banditskom gnezdu, u kome se sa velikim maršalom postupao kao sa poslednjim lupežom!

—0—

Ovoga puta je prednost, koju je imao ubica šerifa, iznosila samo dva sata. No, imao je sada prvoklasne konje.

Vajat se sve vreme nadao da će im Holidejev ždrebac, koji je bio veoma hirovit, zadavati muke i otežati napredovanje.

Ko li su samo ta dvojica, koje Voker vodi sobom?

Vatson je jahao između maršala i kockara. Bio je bled i uplašen. Grabili su oštro prema zapadu i tek u podne zastali da predahnu.

Vatson u žurbi, naravno, nije poneo gotovo ništa za jelo. Popili su kafu i nastavili put. Po podne iz jednog žbuna prhnu jedan tetreb.

Čovek iz Misurija izvuče vinčesterku iz sedla i opali.

Šerif se ukočio od straha.

Kada je video da se pogođena ptica sunovraćuje, obrisao je krupne graške znoja sa čela.

— Veoma opasna banda s kojom ste prinuđeni da jašite, zar ne? — upita Holidej ironično.

Predveče su ispekli tetreba. Bio je veliki i sočan, tako da su sva trojica imala ukusan obed. U početku je Watson samo čupkao svoj deo, a onda je glad učinila svoje.

Nastavili su put sada već sledeći sasvim jasne tragove bandita.

— Tamo negde preko u udoljici mora da teče Vesterkrik! — doviknu Vajat kockaru.

— On je dalje, levo — javi se sada šerif. — Mi jašimo direktno prema Hikoriju.

— Hikori? — upita Vajat Erp. — Prokletstvo, pa tamo sam ja, mislim već bio. Nego, da vas nešto pitam, Watson. Poznajete li slučajno šerifa iz Hikorija?

— Da, slučajno ga poznajem. Zove se Dik Kirbi.

— Koliko može imati godina?

— Pa, prevaleo je pedeset u svakom slučaju.

Pošto je maršal opisao ubijenog čuvara zakona u Dedvestu, a Watson potvrdno klimao glavom, utvrdili su da je Džeri Voker ubio šerifa iz Hikorija.

Izenada Holidej zaustavi konja i pogleda u tle.

— Hej, ovde je moj ždrebac počeo da se joguni i po svoj prilici se istrkao.

— Izgleda banditi nisu pokušali da ga ponovo uhvate — reče Erp.

— Na žalost, to neće mnogo pomoći — primeti Holidej. — Koliko ga ja znam, on će poći za vašim konjem. Jedno što nije hteo da podnese to je da ga neko strani vodi.

I, doista, tako se i odigralo. Kockarev konj se uzjogunio i oteo, ali je posle jedne milje ponovo krenuo za Erpovim konjem.

—0—

Džeri Voker je poveo svoje saputnike u pravcu Hikorija. Ne zbog

toga što je hteo da ih dovede u ovaj grad, nego zbog toga što je po svakom cenu hteo da ih ostavi što dalje od ranča. Imao je nameru da tamo na miru pokupi sve što je mogao.

Skovao je pakleni plan.

Ispred samog grada nalazile su se tri odvojene kuće, u kojima su stanovale tri porodice. Bili su to rođaci, tako da su se svi zvali Loban i bili kvekeri. Sagradili su uz svoje kuće štale i šupe, tako da je na prvi pogled izgledalo kao pravo naselje.

Lobanovi su bili na lošem glasu, iako su verovatno bili dobri ljudi. No, ostali ih nisu marili, jer su se uvek držali po strani.

Džeri Voker je nameravao da Lobanovima natovari na vrat ubistvo Veloka i Nortona. Odlučio je da ispred naselja dvojicu svojih pratilaca, koji su sada jahali na dve tri jarde ispred njega, izbaciti iz sedla.

Međutim, dogodilo se ono sa Holidejevim konjem, što je revolveraša Veloka primudilo da jaši sporije. Hteo je pošto poto da se dokopa rasne životinje, pa je sve više zaostajao za ostalima.

Vokeru je znoj izbijao na sve pore. Na horizontu su se već videli krovovi tri kuće porodica Loban.

— Hej, Velok! Dođi konačno. Žuri nam se! Mislim...

Ubica šerifa prekide u pola rečenice. U daljini je ugledao tri tačke, koje su se munjevito približavale.

„Vajat Erp!“ Sinulo mu je kroz glavu.

Obuzet panikom, okrenuo je svoju belu kobilu i počeo da grabi prema jugozapadu.

Velok poteže kolt i opali za njim. Metak je Vokeru skinuo šešir sa glave.

Zločinac je grabio dalje. Sada se pokazalo da ima boljeg konja od svojih pratilaca.

Norton je glasno opsovao i zaustavio konja u nameri da uzjaši Erpovog, koga je vodio.

Maršalov ždrebac je mirno dozvolio da ga Norton uzjaše, a onda ga tako divlje zbaci, da je Norton svom silinom tresnuo o tle. Erpov konj je sada kasao prema istoku i posle nekoliko stotina jardi stigao Holidejevog, pa su zajedno nastavili u pravcu istoka.

—0—

Vajat Erp pokaza rukom napred.

— Hej, Dok, šta ono vidim tamo? Kookar se široko nasmeja.

— Poznajem ja dobro svog Miga. Pametna životinja. Zna kome pripada. Tako, šerife, a sada ćete imati još dva konja pride.

Čim su ih uhvatili, vinuli su se u sedla svojih konja.

Džoe Vatson je iznenađeno posmatrao: Vajat Erp je krenuo odmah prema jugozapadu, dok je Holidej skrenuo prema zapadu.

Šerif je nastavio mehanički da

goni svog konja napred. Nije se usudio da zastane, niti sjaše. Samo je razrogačenih očiju posmatrao kako obojica njegovih prinudnih saputnika grabe i uskoro postaju samo tačke, sve manje i manje.

Dva prijatelja su se odvojila samo radi toga da bi beguncu presekla put.

Vatson je nastavio pravo i uspevao je, koliko-toliko, da ne izgubi svoje saputnike iz vida.

Džeri Voker je sada ugledao preriju pred sobom. Na četiri stotine jardi ispred njega nalazio se Vesterkrik.

Norton i Velok su mu bili za petama, ali nisu mogli da drže tempo. Kada je Voker stigao do prvih koliba, skočio je sa konja i izvukao revolver.

Norton i Velok su prišli bliže, zaustavili konje i takođe skočili iz sedla.

Pucnji su počeli da se razležu. Odjek su nosile plave vode Vesterkrika.

Ljudi su se zaklonili iza koliba.

Norton iznenada povika.

— Hej, Vebster, prestani! Tamo, pozadi, nailaze tvoji prijatelji.

Ubica šerifa proviri iza ugla kolibe i ugleda Vajata Erpa, kako grabi preko prerije.

Dole, na reci, nalazio se Dok Holidej. Vitke noge njegovog ždrepcu grabile su preko peska.

Voker pobede. Ruka sa koltom mu kliznu niz telo.

Velok mu pritrča.

— Čoveče, napred! Ove ćemo lako srediti! Hajde, Norton, prelazi na drugu stranu. Eno ga, dole dolazi još jedan.

Sada je stigao već i šerif Watson.

Dok Holidej kliznu s konja. Žbunje na obali reke, zaklanjalo ga je od bandita. Maršal se bacio na tle.

Džeri Voker je dobro video da u levoj ruci drži pušku.

— Hej! — uzviknu Velok. Samo nemoj da napuniš pantalone, Webster! Te pse ćemo mi već srediti. Daleko opasnije momke sam ja već sređivao.

— Voker! — čuo se preteći maršalov glas.

Rančerov sin pogleda preko reke i obori glavu.

Velok ga grubo udari u rebra.

— Hej, čoveče, misli na zlato. Ti si običan, plašljivi, bedan zec. Sad ćeš videti kako ćemo se mi rešetati sa tim momcima.

Metak ispaljen iz žbunja kraj obale zbaci Kasu Veloku šešir sa glave.

— Prokletstvo! Čoveče, izrešetaću te kao sito!

— Nećeš ti ništa — iznenada zagrme Voker. — Gotovo je! Gotovo Velok! Gotovo Norton!

— Ovaj momak je poludeo od straha!

Norton doviknu iz svog skrovišta.

— Momče, pritegni samo pantalone i ne brini. Lako ćemo srediti ta dva lupeža. Prevalili smo mi i gore stvari preko glave. Sve će biti gotovo u trenutku. Misli na zlato...

Na to Džeri Voker, na užasavanje svojih pratilaca, izađe iz skrovišta na čistinu.

— Da, Džube, ja imam zlata. Gore, na mom ranču. Zapravo, na ranču mog oca. Daću ti sve, ako ovu dvojicu možeš da zaustaviš. Ali, pre toga bih ti rekao sa kim imaš posla: to su Vajat Erp i Dok Holidej!

Šerif Watson je zaustavio konja.

— Vajat Erp i Dok... — glas ga je izdao.

Nortonu se ukočila brada. Iznenada oseti oštar udarac među rebra. Kada se okrenuo, ugledao je ledeno plave, tvrde oči kockara.

— Podigni ruke visoko, dugonjo!

Čovek iz Misurija lagano se šunjao u polukrug i došao iza Vokrovog i Velokovog zaklona.

— Ruke u vis!

Velok je pucao u okretu.

No, maršal je bio brži. Kas Velok je ležao pogođen u grudi. Nije bio smrtno ranjen, ali onesposobljen za borbu.

Za to vreme Holidej je razoružao Nortona.

Mladi ubica je sam bacio svoj revolver maršalu pred noge.

Vajat Erp se obrati Watsonu:

— Hele, šerife, mogli biste ovu trojicu da odvedete u Hikori, u zatvor... ,

—K R A J—

Citaoci mogu dobiti niže navedene sveske „Crtanih romana“ ako uplate na ček račun br. 657-1-155. NIP „Forum“. Novi Sad, po 1.— din. po svesci i ukupno 0,30 din. za poštarinu.

1. Divlji vetar	81. Uzvodno od Kalgarlija
2. Tajanstveni došljak	82. Misterija u rudniku
3. Bitka za ranč	88. Zlato Ontarija
4. Napad iz svemira	91. Zamka
5. Okean gori	93. Srebrno sedlo
6. Zamka za ublice	94. Sin poglavice
7. Crna lisica	95. Krv i zlato
8. Klopka	96. Dvostruka klopka
9. Zlato apača	97. Dinamitaši
10. Obračun u Teksasu	98. Noću se puca
11. Bell poglavica	99. Maskirani jahač
12. Posao za Karsona	100. Karson na tragu
41. Kolorado Kid	101. Grad bezakonja
42. Osvetnici	102. Rat Dejvi Kroketa
44. Potera	103. Kanzas deli pravdu
45. Crni jahač	104. Kidnaperi
46. Avelinjski grad	105. Karson i vrač
47. Pacifik ekspres	106. Konjokradice
48. Zlatni ekser	107. Patrola na Pekosu
49. Roj Renk i provalnici	108. Stranac u sedlu
50. Poslednji od Džemsovih	109. Pobuna u Meksiku
51. Daltoni dolaze	110. Dejvi Krokot i pirati
73. Miran grad	111. Kanzas protiv Samsona
74. Napad na voz	112. Hrabri narednik
75. Na ratnoj stazi	113. Napad na banku
76. Požar na jugu	114. Siljksi napadaju
77. Pustinjski saputnici	115. Po cenu života
78. Komandčerosi	116. Jahač iz Arizone
79. Bitka za Dakotu	117. Fantom visokih brda
80. Šerif bez značke	

118. Dejvi Krokot u opasnosti
119. Šerif se vraća
120. Ucenjivači
121. Unakrsna vatra
122. Tajna misija
123. Stranci na ranču
124. Ko je ubica?
125. Misuri u plamenu
126. Ratnički prolaz
127. Značka za hrabrost
128. Pljačkaši
129. Diližansa za Hjuston
130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvećenik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žed za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osvećenik
141. Nasilje
142. Rančerov sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa karavana
147. Indijanski borac
148. Dug časti
149. Zakon kolta

150. Poslednji metak
151. Zasede kod Liti Neka
152. Kockar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Banditi s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisco
158. Šerif banditi
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveri
164. Šerif iz Glenhorna
165. Poglavica Komanča
166. Grad bez zakona
167. Na ratnoj stazi
168. Bekstvo sa vešala
169. Karavan
170. Balada o koltu
171. Prognanik Lu
172. Begunac
173. Smrt u preriji
174. Do pakla i natrag
175. Osvećenik
176. Povratak u Grin Bes
177. Pohod na Atlantu
178. Čovek bez imena
179. Slomljena strela
180. Smrt na Rio Grande
181. Izvidnik
182. Krvavo jutro

Obaveštavamo čitaoce. da raspoložemo primercima do sada izašlih brojeva „VIKEND ROMANA” iz serije „VAJAT ERP”:

1. LEDI VINČESTER	30. TEROR U BLAFU
2. DOŠLJAK SA MISURIJA	31. ZAVEJANI TRAGOVİ
3. U PESKU TEKSASA	32. MELEZ
4. DVOBOJ KOD ĐAVOLJE KUĚE	33. MOMCI SA RIVER RANĀA
5. GROB U ARKANZASU	34. ATLANTIK SITI
6. PUT ZA ŠERIDAN	35. STRELAC IZ KOLORADA
7. ZLATNI BIL	36. TEKSASKA KRV
8. PAKAO U VIĀITI	37. GRAD UPLAŠENIH
9. JAHAA SA ZVEZDASTIM MAMUZAMA	38. ŠERIF IZ FARLEJA
14. ŠERIF IZ DODŹ SITIJA	39. LOVAC NA MUSTANGE
15. ERP I VARALICA	40. KAMP DRVOSEĀA
16. OLUJA NAD SIMERONOM	41. NOĀ U SIJUKS SITIJU
17. ĀOVEK S BIĀEM	42. KLANTONOVA BANDA
18. VUKOVI IZ KOLORADA	43. PREPAD U KLANCU
19. STARI GONIĀ	44. BITKA U LAMESI
20. INDIJANSKO SEDLO	45. ZAKON KOLTA
21. HITAC IZ ZASEDE	46. NA POGREŠNOM TRAGU
22. AJDAHO KID	47. ZLATONOSNA REKA
23. LEDENI VETAR MONTANE	48. KRVAVI SUDIJA
24. KRALJ STOĀARA	49. ŹUTI DŹIM
25. DŹIMIJEVA BANDA	50. BEGUNAC IZ FORT VORTA
26. CRNI DŹO	51. KOĀIJA ZA SALINU
27. USPAVANI PAKAO	52. ŹIGOSANI
28. OPASNA BRAĀA	53. BRONKO BIL
29. DRVO ZA VEŠANJE	54. KRISTAL PALAS
	55. PUCNJI U TOMBSTONU

Navedene romane možete dobiti, ako uplatite na čekovni račun br. 657-1-255 NIP, FORUM, Novi Sad, 1 dinar po svesci i poštarinu od 0,80 dinara.

ČETVRTKOM
U PRODAJI

PANORAMA

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

ŠESTI BROJ

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U DECEMBRU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

IZDAJE I STAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MIŠICA 1.

ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG

DECEMBAR 1969.